

Τουρκίαν, ὅλης τῆς πρὸς αὐτὸν εἰνοίας τοῦ αὐτοκράτορος.

Άλλοι καρποὶ τῶν ἀγώνων τοῦ ἐνδόξου μεταρρύθμιστοῦ εἶχον ἥδη ἀρχίσει νὰ βλαστάνωσι, καὶ ἡ Τουρκία ἥσθάνετο πλέον τὴν ἀνάγκην τῶν βελτιώσεων καὶ τῆς προόδου. Οὗθεν καὶ ὀλίγας ἡμέρας μόνον μετὰ τὴν πτῶσιν τοῦ Ὁρεστή Πασᾶς διωρίσθη μέλος τοῦ συμβουλίου ἄνευ ὑπουργείου, τρεῖς δὲ μῆνας μετέπειτα ἐπανῆλθεν εἰς τὴν γενικὴν διοίκησιν τοῦ Κράτους ὄνομασθείς ἐκ νέου μέγας Βεζύρης.

Οἱ Ὁρεστή Πασᾶς εἶναι μεσαίου ἀναστήματος, εὐρωστος καὶ ὀλίγον παχύς· τὸ πρόσωπόν του, μελαγχρινὸν καὶ ταχτικὸν, πλατὺ πρὸς τὸ μέτωπον καὶ μακρὸν πρὸς τὸν πώγωνα· οἱ ὄφθαλμοί του μέλανες καὶ ώραιοι· ἡ φυσιογνωμία του ἔξηγει τὸν χαρακτῆρα τῆς περισκέψεως καὶ τῆς πραστήτος ὅστις ίδιαζει εἰς τοὺς Ὀθωμανούς. Παρατηροῦντες ὅμως αὐτὸν προσεκτικῶς, ἀνακαλύπτομεν ἐπικρατέσσερα ἀλλα χαρακτηριστικὰ τὴν ἀγχίνοιαν, καὶ τὴν ὁξυδέρκειαν· τὸ βλέμμα του σπινθηροῦσσει δσάκις, κατὰ τὴν συνομιλίαν, ἡ ὑπόθεσις κεντῷ τὴν καρδίαν του. Όμιλει ὀλίγον καὶ μετά τίνος δισταγμοῦ· λαλεῖ καλλιστα τὴν γαλλικήν, καὶ οἱ εἰδότες τὴν τουρκικὴν βεβαιοῦσιν ὅτι ὅμιλει μετὰ πολλῆς εὐφραδείας τὴν γλῶσσάν του. Ἐναγχολεῖται εἰς τὴν ποίησιν κατά τινας ὅμως ἔθιμον τῆς πατρίδος του, δὲν δημοσιεύει τὰ ποιήματά του, ἀλλὰ κοινολογεῖ αὐτὰ εἰς εἰς μόνους τοὺς φίλους του· οἱ στίχοι του ἐπαινοῦνται τὰ μέγιστα.

Ἄν καὶ πολιτισμένος, φυλάττει μετ' ἀκριβείας τὰ ἔθιμα καὶ τὰ δόγματα τῆς θρησκείας του. Εἴχει μίαν μόνον γυναικαν καὶ τέσσαρας υἱούς, τοὺς ὅποιους εἰσῆγεν ἐσχάτως εἰς τὸ πολιτικὸν στάδιον. Ἐν ἐνί λόγῳ, ἀν καὶ διαγεισθεὶς μέρος τῶν ἰδεῶν τῆς Βύρωπης, ὁ Ὁρεστή Πασᾶς διετήρησεν ὅλας τὰς καρδίας τὰς ἀρετὰς ὅλας τὰς χρηστὰς οἰκογενειακὰς ἴδιότητας, δι' ὃν ἐν γένει διακρίνεται ἡ Ὀθωμανικὴ φυλή.

ΤΟ ΚΑΚΟΥΡΓΕΙΟΔΙΚΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΙΣΑΒΕΤΤΩΝΟΣ.

(Ἀρθρον πρωτότυπον).

Οἱ Λόρδοις Φάβερτῶν, ἀφ' οὗ μετὰ τὸ πανεπιστήμιον τῆς Ὀξφόρτης ἐγεύθη ὅλων τῶν τέρφεων τοῦ Δονδίνου, καὶ τὰς εὑρε χωρὶς οὐσίαν, κυριευθεὶς ἀπὸ αἰρνήδιον καὶ ἀκαταμάχητον κόρον, ἐπέβη εἰς τὸ πρῶτον Ὀλεανοπόρον ἀτμόπλοιον, καὶ ἀπέπλευσεν εἰς τὴν Ἀμερικήν. Ἐκεῖ περιῆλθε πόλιν μετὰ πόλιν ὄλοκληρον τὴν Συμπολιτείαν, ἀλλ' οὐδαμοῦ ἀπήντησεν δι', τι ἔζητε, τὴν διασκέδασιν. Ἀπὸ τὴν βόρειον ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν νότιον Ἀμερικήν, καὶ ἔφασεν εἰς τὸ χωρίδιον Ἐλισαβεττῶνα, τὸ πομπωδῶς Πόλιν ἐπικαλούμενον, καὶ κείμενον εἰς Ἀρκανσάς, τὴν τελευταίαν ἐπαρχίαν πρὸς τὸ Τεξάς. Καταβὰς τοῦ ἵππου του, ἵστατο μὲν ἐσταυρωμένας τὰς χειρας εἰς τὸ μέσον τῆς λεγομένης ὁδοῦ, ἔθεωρει μὲν νεαρούμενον καὶ ἀδιάφορον βλέμμα τὰς ἐπτὰ ἡ ὄπτω οἰκίας, τὰς ἀπαρτίζουσας τὴν Πόλιν, καὶ ἔχασμάτο εἰς τρόπον τόσου ὑπερβολικὸν, ὥστε ἀν δὲν εἶχε

σιαγῶνα ἐκ γεννετῆς ἀγγλικῆν, δηλαδὴ πλασθεῖσαν νὰ μασῇ τὸ δερματώδες ρόσπειρ, ἥθελεν ἀναμφιβόλως τὴν ἔξαρθρώσει.

— Ἀ! πῶς; δὲν βλέπω φάντασμα; ἀνέκραξεν αὐρητῆς ὅπισθεν του φωνὴ γνωστή. Ὁ Λόρδος Φάβερτών εἰς τὴν Ἐλισαβεττῶνα;

Οἱ Λόρδοις ἀνεσκιρτησε, καὶ μετατραφεὶς εἶδε τὸν ποτὲ συμμαθητήν του Ἐρέτικον Δείξωνα, ἐκτείνοντα πρὸς αὐτὸν τὰς ἀγκάλας του·

— Φίλτατε! Ερέτικε, ἀνέροιαζεν, ἡ ἀγαθὴ μου τύχη σ' ἔτειλεν εἰς ταύτην τὴν ἔρημον. Ήλθα, φίλε, νὰ διασκεδάσω, καὶ τὸ ἐπέτυχα! Τὶ πλῆξις, τὶ μονοτονία! Λαδὸς ἐμπόρων, πόλεις σιτοπώλων! εἰς κάμπιαν δὲν εῦρον τὶ νὰ κινήσῃ τὴν προσοχήν μου. Εἰς δοσας ἔμεινα δώδεκα μόνον ὥρας, ἐβλασφήμησα δωδεκάκις τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν τὰς ἐπάτησα. Ὕπαγω τώρα νὰ ιδῶ τὶ θὰ εἴρω εἰς ἀλλακλίματα πρὸιν ἀποθάνων ἔδω ἀπὸ σπλήνα. Ὕπαγω εἰς τὸ Μεξικὸν καὶ ἔπειτα εἰς τὴν Βρασιλίαν. Δὲν μὲ συνοδεύεις, Ερέτικε;

— Εἴως τὸ Μεξικὸν δὲν δύναμαι νὰ σ' ἀκολουθήσω, ἀλλὰ θὰ συνοδοιπορήσωμεν ὀλίγους διάστημα. Εξάλην ἀπὸ τὴν Βασιλικὴν Ἐταιρίαν τῶν ἐπιστημῶν νὰ ἔξετάσω γεωλογικῶς ταῦτα τὰ μέρη, καὶ αἱ ὁδηγίαι μου εἰς τὴν ἐπαρχίαν Τεξάς μὲ περιορίζουν. Άλλα, ἐλπίζω, ἐν ὅσφαξάν εἰμεθα ὅμοιοι, νὰ μὴν ἀποθάνωμεν ἀπὸ σπλήνα. Τὸ κατ' ἐμὲ, σὲ βεζαῖον, πρὸ τριῶν μηνῶν ὅπου περιηγοῦμαι, δχι μόνον ἀκόμη δὲν ἔπληκα, ἀλλὰ διασκεδάζω ὡς ὁ Μωάμεθ εἰς τὸν παράδεισόν του.

— Ω! τούλαχιστον παράδοξον εἶναι τοῦτο. Ποῦ τὸν εύρισκεις, δὲν μοὶ λέγεις, τὴν διασκέδασιν; — Δὲν θὰ σ' εἰπῶ, ἔδω! θέτων θεατρικῶτερον τὴν χείρα εἰς τὴν καρδίαν μου, εἶπεν ὁ Δείξων γελῶν, ἀλλὰ θὰ σ' εἰπῶ, παταχοῦ. Ἰδού ἐπὶ παραδείγματι. Είμαι βέζαιος, μικροτέραν καὶ μονοτονώτεραν πόλιν ἀπὸ τὴν Ἐλισαβεττῶνα εἰς ὅλην τὴν περιήγησίν σου δὲν θὰ ἀπήντησας. Ἀν σ' ἡτον δυνατόν, δύω ὥρας ἔδω δὲν θὰ ἔμενας.

— Οὔτε δύω λεπτὰ, σ' ἐγγυῶμαι.

— Λοιπόν, τὶ στοίχημα, ὅτι κ' ἔδω, ἀν θέλης, ἡμιορεῖς νὰ εὔρῃς διασκέδασιν ὥστε ὅχι λεπτὰ, ἀλλὰ ὥρας νὰ μείνῃς μετ' εὐχαριστήσεως.

— Ω! δού δι' αὐτό, στοιχηματίζω τὸ δουκικὸν στέμμα τοῦ πάππου μου. — Οὕτοι τοῦτο, ἀλλὰ τὸν ἀραβικὸν ἵππον σου. — Εστω τὸν ἀραβικὸν ἵππον! — Λές ιδῶμεν λοιπόν! Ἰδού ἀμέσως, ἀς ἔξετάσωμεν τὶ συμβαίνει ἐκεὶ εἰς τὴν μικράν ἐκείνην καλύβην, ἡ κυψέλην, ἀν θέλης, ὅπου ὡς μέλισσαι περιβομβοῦσι καὶ εἰσέρχονται καὶ ἔξερχονται τόσοις ἀνθρώποις. Βλέπω καὶ σημαία κυματεῖ δεδεμένη ἐπὶ δένδρου ἐμπρός τῆς θύρας. Ἅς ιδῶμεν τὶ εἶναι.

— Λαν τοιάτην μ' ὑπόσχεσαι διασκέδασιν, εἶπεν ὁ Λόρδος, εὐδαίμων ἔγω! Νὰ εύθυμησώμεν εἰς τὸ οἰνοπωλεῖον τῆς Ἐλισαβεττῶνος, αὐτὸ μόνον ἔλειψε!

— Καλὴν θέλησιν καὶ καλὴν καρδίαν, ἀπεκρίθη εὐθύμως ὁ Δείξων, αὐτὴν εἶναι ἡ μέθοδός μου. Θὰ περιμένωμεν ποῦ θὰ περιμείνωμεν· τί μᾶλλον ἔδω παρ' ἐκεῖ; Ἀν θέλης νὰ τηρήσω τὴν ὑπόσχεσήν μου, παραδόσου εἰς τὴν ὁδηγίαν μου.

Οὕτως ἐπορεύθησαν πρὸς τὴν καλύβην. Ήτον

άθλιον, ξύλινον, έτοιμορόπον οίκοδόμημα είκοσιτεσ-
σάρων ποδῶν μῆκος ἔχον καὶ πλάτος, καὶ ἀχυρώνα
μᾶλλον ἢ ἄλλο τι δμοικέζον. Ἐμπρὸς αὐτοῦ ἀπήν-
τησαν γέροντα, κρατοῦντα οἶνον φιλίην καὶ ποτή-
ριον εἰς τὰς χεῖρας, ὅστις ἀποτεινόμενος πρὸς αὐτοὺς,

— Εἰσέλθετε, κύριοι, τοῖς ἐφώναξεν εἰς λίθες-
ὑπάρχει τόπος ἀκόμη. Ἀλλὰ πρὶν, σᾶς συμβουλεύω,
πίετε μίνι,—δροσισθῆτε ὀλίγον εἶναι ἀρκανσάς κα-
θορός! — διότι δὲν εἶναι ἀπίθενον ν' ἀργήσετε.

— Εὔχαριστοῦμεν, ἀπεκρίθη ὁ Δείξων δὲν διψῶ-
μεν πρὸς τὸ παρόν. Τοῦτο εἶναι ἀναμφιθόλως τὸ
οἰνοπαλεῖον, τὸ ἔνοδοχεῖον, ἢ πᾶς τὸ ὄνομάζετε; τῆς
πόλεως. Ἀλλὰ δὲν μοι λέγεις, εἶναι καθ' ἡμέραν ἢ
τόσην συρρόν; τρέγεις ὁ κόσμος ὡς ἂν ἦτον ἔκει κάνεν
θέαμα, ὡς ἂν εἴχατε νὰ κρεμάσητε τινα σήμερον.

— Σήμερον δὲν πιστεύω, ἀπεκρίθη ὁ γέρων. ίσως
τὸν κρεμάσωμεν αὔριον.

— Πῶς λέγεις, φίλε; ποῖον θὰ κρεμάσετε αὔριον;
— Αὐτὸν δὰ διόποδας δικάζομεν ἐδὴ μέσα.

— Ήδὼ δικάζετε; εἰς τὸ καφενεῖον δικάζετε;
περίεργον τοῦτο!

— Απατήσθε, κύριε, τοῦτο διόποδας βλέπετε δὲν
εἶναι τὸ καφενεῖον.

— Άλλα;

— Άλλα τὸ κακουργειοδικεῖον τῆς ἐπαρχίας.

— Τὸ κακουργειοδικεῖον τοῦτο τῆς ἐπαρχίας,
ἀνέκραζε καγχάζων ὁ Λόρδος Φάβερτών. Οὐδὲ θυμά-
σιος ναὸς τῆς Θεμίδος!

— Φίλε Λόρδε, εἰπεν ὁ Δείξων, πρότερε, καὶ
κινδυνεύει δὲν πιπός σου.

— Καὶ εἰς τὸν ὑπόδικον τὶ ἔγκλημα ἀποδίδεται;
ἡρώτησε περιέργως ὁ Λόρδος.

— Φόνος, κύριε, ἐκ προμελέτης. Άλλ' εἰσέλθετε,
ἄν θέλητε νὰ εὕρητε τόπον ἀκόμη.

— Τί λέγεις περὶ τῆς προσκλήσεως, Φάβερτών,
ἡρώτησεν ὁ Δείξων.

— Σοὶ διμολογῶ δὲτι εἴμαι περίεργος νὰ ιδῶ τὸ
παράδοξον τοῦτο κακουργειοδικεῖον.

— Καλὸν σύμπτωμα, ἡγαπητέ· άς εἰσέλθωμεν
ἄμα βαρυνθῆς εἰδοποίησόν με.

Τὸ κακουργειοδικεῖον τῆς Ἐλισθετῶν.

Οταν εἰσῆλθον εἰς τὴν καλύβην, τὴν εύρον πλήρη,
καὶ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν διάφοροι προσπάθειαι
ἐγίνοντο ἐπιβληθῆ τις σιωπὴ εἰς τὸν διμιού-
ρον ἐκείνον τὸν ἀτάκτως λαλοῦντα, φωνάζοντα, θορυ-
βοῦντα, κινούμενον. Μόλις δὲ ἐφαίνετο ἀποκαθιστα-
μένη σχετικὴ τις τοιχία, καὶ ὁ δικαστὴς ἀνασάς,
τοῖς αἴφνης ἥκούσθη τὴν τρέχεια τοῦ γέροντος,
ἢ φωνὴ, κρέασσα: Πίετε κύριοι! δρόσισθητε ὀλίγον,

εἶναι ἀρκανσάς καθαρός. Άλλα διάφοροι φωναὶ: εψή!
ψή! ή συνεδρίατις ἥκοιτε! ο τὸν διέκοψαν.

— Τόσον τὸ χειρότερον διὰ σᾶς, ἔκραζεν ὁ γέρων.
Θὰ περιμελήστε τὸν ἀρκανσάς μου ἡώς εἰς τὸ τέλος.
καὶ ἀπέθεσε τὴν φιλίην του ὑπὸ τὸ γραφεῖον τοῦ
δικαστοῦ, περὶ δὲ ἐκάθηντο οἱ δικηγόροι. Όλον τὸ
ἀκροστήριον ἀνεκάγγασε, καὶ ὁ Φάβερτών περισσό-
σταν αἴφνης ἥκούσθη τὴν τρέχεια τοῦ γέροντος.

— Θέλεις νὰ πηγαίνωμεν; τῷ ἐφώτησεν ὁ Δείξων.

— Ω! ἀφες, τι βιάζεσαι; εἶπεν ὁ Φάθερτών. Περιεγέτερον δικαστήριον δὲν μ. ἔτυχε νὰ ίδω.

Ἐν τούτοις δὲ δικαστής ἐπανέλαβε τὴν δημηγορίαν του πρὸς τοὺς ἑνόρκους, τοὺς προσεκάλεσεν εἰς προσοχὴν καὶ εἰς ἀμεροληψίαν, καὶ τοὺς προέτρεψε ν' ἀποφασίσασι κατὰ συνείδησιν, χωρὶς ν' ἀποβλέψωσιν εἰς μῆσος ή εἰς φιλιὰν.

Ἀλλ' ἐν δὲ ἐλέγενον οὗτος, μειράκιον τι ἐκ τῆς ὅμηρίας, ιστάμενον ὄπίσω τῆς καθέδρας του, ἔσυρεν αὐτὴν ἐλαφρῶς πρὸς ἑαυτὸν ὅταν ἔμενε κενὴ, καὶ λαβόν μαχαιρίδιον ἐκ τοῦ κόλπου του, ἤργυρος λίχνης ἐμβριθῶς καὶ ἕσυχως νὰ πελεκᾶ ἐν τόρευμα κοσμοῦν τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ ἑρεύσματός της, καὶ οὐ τὸ ἀντίστοιχον ἔλλειπεν εἰς τὸ ἀριστερόν. Η ἀσυμμετρία αὕτη ἐλύπει, ως φαίνεται, τοῦ νεανίου τὸ καλλιτεχνικὸν αἰσθῆμα.

Ο δικαστής, τελειώσας τὴν προτροπὴν του, ἐστράφη διὰ νὰ καθήσῃ ἀλλὰ βλέπων ὅτι ἡ καθέδρα του ἦν εἰς χεῖρας τοῦ μειρακίου, ἀρ' οὐ ἐπερίμενεν ὀλίγας στιγμάς, ἀποκαλύψας τὴν κεφαλὴν καὶ χωρετήσας αὐτὸν· εἰΚύριε, τῷ εἶπεν, ὅταν τελειώσοτε ...

Ο νέος ἐρυθρίασεν ως σεῦτλον καὶ ἀπέδισε τὴν καθέδραν, ὃ δὲ γενικὸς γέλως κατεκάλυψε τὴν φωνὴν του εἰσαγγελέως, ἀρχίσαντος τὴν κατηγορίαν.

— Δεῖξων, εἶπεν ὁ Φάθερτών, σοὶ χρεωστὼ τὸν ἵππον μου.

Ἐκ τοῦ λόγου του εἰσαγγελέως ἐξῆγετο ὅτι ὁ Ιάκωβος Πατλέϋ, κτηματίας ἐν Ἀρκανσάκ, κατηγορεῖτο ως δολοφόνησας τὸν Ναθαναὴλ Στεφενσῶνα.

Ολον τὰ βλέμματα ἐστράφησαν τότε πρὸς τὸν κατηγορούμενον. Η καταβεβλημένη καὶ ἐκπεπληγμένη μορφὴ του, ἀν καὶ ἐνέπνευεν οἴκτον, προδιέθεσεν δύμας πάσας τὰς πεποιθήσεις κατ' αὐτοῦ, καὶ ἐκρίθη ως προφανῆς ἀπόδειξις τῆς τύψεως τοῦ συνειδότος του.

Οι δύω ζένοι, μείναντες ἔως τότε, δὲν ἥθελησαν ν' ἀναχωρήσωσι πρὸιν ἀκούσωσι καὶ τοὺς μάρτυρας, ἐλπίζοντες ὅτι Ἰσως ἥθελον ἔχει δραματικὸν τι, εἴτε τραγικὸν ἢ καὶ κωμικόν, αἱ περιστάσεις τοῦ ἐγκλήματος.

Ο πρῶτος μάρτυς ἦν βουκόλος τῶν περικειμένων δασῶν. Όμοιόγησε δὲ ὅτι κατὰ τὴν 1 τοῦ μηνὸς, διερχόμενος ἡμίσειαν Ἰσως ὥραν μετὰ μεσονύκτιου διὰ τῆς θέσεως μεταξὺ τῆς Ἐλισαβεττῶνος καὶ τῆς ἐπαύλιος ταῦ Πατλέϋ, ἤκουσε μακρόθεν θύρυσον καὶ φωνὰς, καὶ προσελθὼν εὗρε κατὰ γῆς νεκρὸν θερμὸν ἔτι καὶ εἰς τὸ αἷμά του πλέοντα, ὃν ἀνεγνώρισεν ως τὸν Στεφενσῶνα· ὅτι δ' ἀμέσως ἐσπευσεν εἰς τὸν πόλιν νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν ἀστυνόμον.

Μετ' αὐτὸν ἐξετάσθη εἰς ἀστυνομικὸς φύλακας, καὶ εἶπεν ὅτι, ἂμα εἰδόποιηθεὶς δὲ ἀστυνόμος περὶ τοῦ συμβάντος, ἐνῷ ἐπορεύετο δὲ ἴδιος πρὸς τὸν τόπον τοῦ ἐγκλήματος, ἔπειμι τένας τῶν φυλάκων πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ κακούργου· ὅτι δ' αὐτὸς μεθ' ἔνδε τῶν συναδέλφων του εἶδα μακρόθεν ἀνθρωπόν τινα βαδίζοντα εἰς τὸ δάσος, πλησίον τοῦ μέρους ὃπου ἔκειτο δὲ νεκρός, καὶ τὸν κατεδίωξαν δὲ ἀνθρωπός δύμας οὗτος ἐπροσπάθησε πρῶτον νὰ κρυβῇ καὶ ἔπειτα νὰ φύγῃ. Ἀλλ' ὅτι φθάσαντες συνέλαβον τὸν κατηγορούμενον, καὶ τὸν ἀπήγαγον εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

Ο ἄλλος φύλακας ἀκουσθεὶς ἐπεκύρωσε τὰ αὐτά. Ο ἀστυνόμος κατέθεσεν, ὅτι ὁ νεκρός, δταν τὸν εἶδεν, ἦν ἀκόμη θερμὸς, ἀλλ' εἶχεν ἐκπνεύσει· ὅτι εἶχεν εἰς τὸ πλέυρόν του βαθεῖαν πληγὴν τριγωνικήν· ὅτι εἰς τὸ βαλάντιόν του εἶχε δύω δίστηλα· εἰς δὲ τὴν ζώνην του κενὴν θήκην ἐγχειρίδιον, κεκοσμημένην μὲ ἀργυρᾶ ἐλάσματα, καὶ ἔχουσαν τριγωνικὴν τὴν σπήνην.

— Οἱ πρὸς τὸν κατηγορούμενον δὲ ἀνέφερεν ὅτι ὅταν παρουσιάσθη εἰς τὴν ἀστυνομίαν ἦτον λίγιν τεθορημένος· ὅτι αἱ χεῖρες του καὶ ὁ χιτών του εἶχον κηλίδας αἴματος, καὶ ὅτι ὑπὸ τὸν ἐπενδύτην του εὔσθητο κεκριμμένον ἐγχειρίδιον ἔχον τὸν λαβῆν ἀργυρᾶν, καθημαγμένον δὲ ἔως τοῦ ἡμίσεως μήκους τῆς λεπίδος, ὅτι τὸ αἷμα ἦτον ἀκόμη νωπὸν ἐπ' αὐτοῦ, καὶ ὅτι ἡ λεπίς, τριγωνικὴ οὖσα, ἐνηρμάζετο ἐντελῶς εἰς τὴν θήκην, καὶ προσέτι εἰς τὴν πληγὴν τοῦ νεκροῦ.

(Η θήκη καὶ τὸ ἐγχειρίδιον παρουσιάσθησαν εἰς τοὺς ἑνόρκους ὡς πειστήρια).

Κτηνοτρόφος τις ἐκ τῶν περιοίκων ἐμαρτίρησεν ὅτι συνεχῶς ὁ φονευθεὶς στεφενσῶν παρηνόχλει καὶ ἡδίκει τὸν κατηγορούμενον, καὶ ὅτι ἤκουσε ποτὲ τοῦτον λέγοντα πρὸς τὸν Στεφενσῶνα: Νὰ ίδῃς! Μὲν θὰ σέκρεμάσῃ τὸ κακούργιοδικεῖον τοῦ Ἀρκανσάς. Άπο τὰς χεῖράς μου θ' ἀποθάνης!

Οἱ μάρτυρες τῆς ὑπερασπίσεως δὲν εἶπον τίποτε ἔξιον λόγου. Εἰς ἐξ αὐτῶν κατέθεσεν ὅτι ὁ Πατλέϋ κατὰ τὴν νύκτα τῆς 1 τοῦ μηνὸς εἶχε μείνει ἐξώρας εἰς τὸ καρφενεῖον τῆς πόλεως, δπου ἦτον καὶ ὁ Στεφενσῶν.

Ἐρωτηθεὶς ἀν συνωμίλησαν οἱ δύω, ἀπεκρίθη ὅτι, ναὶ, καὶ ὅτι ὁ Στεφενσῶν κατὰ τὴν συνθίειν του τῷ εἶπεν αὐθάδεις τινὰς λόγους.

Ἐρωτηθεὶς τις ἀνεχώρησε πρῶτος, ἀπεκρίθη — ὁ Στεφενσῶν. — Ἀν ὁ Πατλέϋ ἤργησε ν' ἀναχωρήσῃ μετ' αὐτὸν, ἀπεκρίθη — δχι. — Ἀν ἀνεχώρησε πρὸ τοῦ μεσονυκτίου ἢ μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ἀπεκρίθη ὅτι, ώς τοιμίει, μετά.

Ἄλλοι μάρτυρες εἶπον ὅτι ἥγερθη ἄμα ἤκουσε μεσονύκτιον εἰς τὴν πόλεως τὸ ὠρολόγιον.

Τέλος τρεῖς ἢ τέσσαρες κατέθεσαν ὅτι ἐγνώρισαν τὸν κατηγορούμενον πάντοτε καὶ εἰς ὅλας τὰς σχέσεις του εἰρηνικόν καὶ πρᾶγμα.

Μετὰ τοὺς μάρτυρας λαβὼν τὸν λόγον ὁ εἰσαγγελέας, εἶπεν εἰς τοὺς ἑνόρκους μὲ τόνον ἐμφαντικὸν, μὲ ῥήτορείαν πομπώδη, καὶ μὲ κοινῶν τόπων σωρείαν, ὅτι ἡ ὑπηρεσία του καθίσταται σήμερον δυστυχῶς εὐκολος· ὅτι τὰ πράγματα λόγων οὐ χρήζει· ὅτι διὰ ν' ἀποδεῖη τὴν ἐνοχὴν τοῦ κατηγορούμενου τῷ ἥρκει νὰ ἐπαναλάβῃ τὰς καταθέσεις τῶν μαρτύρων οὐ μόνον τῆς κατηγορίας, ἀλλὰ καὶ αὐτῆς τῆς ὑπερασπίσεως· ὅτι εἶναι πειριτὸν νὰ ὑποδεῖξῃ τίνα ποινὴν ἀπαιτεῖ ἔτι ἀχνύζον καὶ βοῶν ἐκ τοῦ τάφου τὸ αἷμα τοῦ ἀθώου; χθὲν ἀπὸ χεῖρας μιαιφόνους· ὅτι τὸ αἷμα ζητεῖ αἷμα, ο φόνος φόνον. Οὕτως ἐξιλεοῦται καὶ κοινωνία!

Ο δικηγόρος τοῦ κατηγορούμενου πειριωρίσθη εἰς γενικότητας, ἐπανέλαβε τὰς μαρτυρίας ὑπὲρ τοῦ κα-

ρακτόφρος τοῦ πελάτου του, οὐδέλησε νὰ ἔξηγήσῃ δῆλας τὰς περιστάσεις τοῦ φόρου διὰ συμπτώσεων εἰπεν δὲ οἱ Πατλέυ καὶ τὰ τύχην διέβαινε διὰ τοῦ τόπου διπού τὸ ἔγκλημα ἔγινεν, διτὶ κατὰ τύχην εὗρε τὴν μάχαιραν, διτὶ ή καθιμαγμένη μάχαιρα αἰμάτωσε κατὰ τύχην εἶπεν, ὡστε ἡσθάνθη ὁ ἴδιος τὴν ἀνάγκην νὰ ἐπικαλεσθῇ τῶν δικαιῶν δῆλοι τόσον τὴν δικαιοσύνην, δῖσον τὴν εὐσπλαγχνίαν, εἰς θην ὁ εἰσαγγελεὺς εἶχε ἀπούξει τὸν κατηγορούμενον οὐδὲν δικαιώματα ἔχοντα.

Οἱ πρόσδροις ἀγαστὰς ἔπειτα, ἀνεκεφαλαίωσε τὴν κατηγορίαν καὶ τὴν ὑπεράσπισιν, ἔθεσεν εἰς τοὺς ἐνόρκους τὰ δύο Κητάματα ἀ ἀν ὁ κατηγορούμενος εἶναι ἔνοχος φόρου. Εἴ ἀν ὑπάρχωσιν ἐλαφρούτικαὶ περιστάσεις, καὶ προσεκάλεσεν αὐτοὺς νὰ ἐκτελέσωσι τὸ καθῆκόν των, δῖσον δεινὸν καὶ ἀν εἶναι, κατ' αὐτῆράν δικαιοσύνην καὶ κατὰ πεποίθησιν. Τοῖς ἐνεθύμισε δὲ, διτὶ ήτις δῆλοτε καὶ ἀν θην ἡ ἀπόφασίς των, ἔπειτε νὰ ἦναι ὅμοψηρος ὅπως ἴσχύῃ.

Ἀμέσως οἱ ἔνορχοι πήγέρθησαν νὰ μεταβῶσιν εἰς παρακειμένην τινὰ καλύβην ἀχυροσκεπῆ, καὶ συγχρόνως ὡς εἰς ἀνθρωπὸς ἡγέρθη ὅλον τὸ ἀκροατήριον, καὶ ὁ θύρωσις ἤρχισε πάλιν καταπληκτικώτερος ἢ πρὶν, καὶ ὑπεράνω τοῦ θορύβου ἤγει ἡ φωνὴ τοῦ γέροντος οἰνοπάλου κράζοντος:

— Πίετε, κύριοι! δροσισθῆτε ὄλιγον, εἶναι Ἀρκανσᾶς καθαρός. Πίετε, κύριε δικαστά νὰ δροσισθῆτε· ιδρύσατε ἀκούσιων.

Ταῦτην δὲ τὴν φοράν ἡ πρόσκλησίς του δὲν ὑπῆρχε ματαία· ὁ δικαστής πρῶτος, καὶ μετ' αὐτὸν δῆλοι οἱ παρεστῶτες, μὴ ἔξαριστοινων οὐδὲ αὐτῶν τὸν Αγγλῶν μας, ἐκένωσαν τὸ ποτήριον ἀλληλοδιαδόχως, καὶ ἐπλήρωσαν τὸν φόρον των εἰς τὸν γέροντα.

— Σοὶ δούλοιγῷ, φίλε Δεῖξων, διτὶ ή δίκη αὕτη ποιὸν μὴ δικαέδασεν, εἶπεν ὁ Φάθερτών. Όταν ἐπανέλθω εἰς τὸ Λονδίνον, θὰ τὴν διηγηθῶ εἰς τὸν καγγελάδην, διτὶ ήτις δῆλοτε καὶ ἀν εἶναι, καὶ θὰ σοὶ δώσω τὸν ἀραβικὸν ἵππον. Άλλὰ τώρα νομίζω καλὸν ν' ἀναχωρήσωμεν

Συνεδρίασις τῶν ἐνόρχων ἐν Ἐλισαβεττῶνι.

πλέον. Ήναὶ περιττάν νὰ περιμείνωμεν τὴν ἀπόφασιν αὐτὴ δὲν εἶναι ἀμφίβολος· καὶ δὲν πιστεύω νὰ δικλογίζησαι νὰ μοι προμηθεύσῃς καὶ τὴν διακέδασιν τοῦ νὰ ἰδὼ πᾶς θὰ καρεμάσουν τὸν κακοῦργον τοῦτον Πατλέυ.

— Τοῦτο μὲν δῆλοι, εἶπεν ὁ Δεῖξων, ἀν καὶ διὰ τὴν διακέδασιν θὰ σ' εἴσκλευσον, φίλε Φάθερτών, πολλαὶ καὶ κυριαὶ τοῦ Ειδωπαρχοῦ ἀλλ' οὔτε πάλιν θέλω νὰ δικηγόρητε τὴν εἰσηγήσην, διτὶ ήτις ἀδικοπότερος τοῖς παρίσταντές τοῖς παρομάθεις γέλωτος. Άλλ' ἐν τούτοις ήσυνεδρίαστις παρετίνετο· μετὰ μιᾶς ὥρας συνδιάλεξιν, ἀνῆψαν τὰς τις σιγάρατων, καὶ ἤρχισαν νὰ καπνίζωσι, σιωπηλῶς

θέλεις ἄλλο νὰ κάμωμεν ὡς τοῦ ἀτμοκινήτου τὴν ὥραν;

— Άς περιμείνωμεν λοιπόν. Καὶ μετὰ τὴν ἀπόφασιν ταῦτην ἤρχισαν οἱ δύο φίλοι νὰ συνδιαλέγωνται, ἄλλοτε ἀνακεφαλαιοῦντες τὰ συμβάντα των, ἀρ' ὅτου δὲν ἀπηντήθησαν, ἄλλοτε συγκλίζοντες εὐθύμως τὴν σκηνήν, θην εἴχον πρὸ οθραλιμῶν, καὶ ήτις ἀδικοπότερος τοῖς παρίσταντές τοῖς παρομάθεις γέλωτος. Άλλ' ἐν τούτοις ήσυνεδρίαστις παρετίνετο· μετὰ μιᾶς ὥρας συνδιάλεξιν, ἀνῆψαν τὰς τις σιγάρατων, καὶ ἤρχισαν νὰ καπνίζωσι, σιωπηλῶς

περιμένοντες. Μετὰ ἄλλην ἡμίσεων ὥραν, πρῶτος
ὁ Φάθερτὼν ἔλαβε τὸν λόγον:

— Ήξέρεις, Δεῖξων, ὅτι οἱ κακουργειοδίκαιοι σου
εἰναι θαυμάσιοι; Θά εἶναι ἀστεῖον ἂν σκέπτωνται
νὰ εἰποῦν ἢ μὴ τὸ Ναι εἰς ὑπόθεσιν καθ' ἣν οὐδὲ
αὐτὸς ὁ δικηγόρος τοῦ κατηγορούμενου δὲν ἐτόλμησε
σχεδὸν νὰ εἴπῃ τὸ "Οχι—

— Εἶμαι βέβαιος ὅτι μανθάνουν τώρα γράμματα
διὰ νὰ γράψουν τὴν ἐτυμογορίαν των.

— Εἶμαι βέβαιος ὅτι σκεπτόμενοι ἀπεκοινώθησαν.
Όμως ἔστω, τοῦτο κειτά τὴν περιέργειάν μου, θέλω
νὰ μελνω.

Καὶ σύρεις δύω ἐρημερίδας ἀπὸ τὸν κόλπον του,
ἔδοσε τὴν μίαν εἰς τὸν Δεῖξωνα, καὶ ἤρχισε ν' ἀνα-
γιώσκῃ τὴν ἄλλην.

Μετὰ μίαν ὥραν ἀλόρη, αἴφ' οὖς ἀνέγνω καὶ τὴν
τελευταίαν λέξιν τῆς τελευταίας σελίδος,

— Ήξέρεις, εἶπε γελῶν πρὸς τὸν σύντροφόν του,
ὅτι διασκεδάζουμεν κατὰ παραδίζον τρόπον; Ἀπὸ
τὸ πρῶτον δὲν ἔφηγα τίποτε. Η πείνα μοι σπαράττει
τὰ ἐντόσθια· καὶ οἱ κύριοι κακουργειοδίκαιοι σου εἴμαι
βέβαιος ὅτι δὲν ἀπέθανον ἀπὸ ἀπλιξίαν εἰς τὸν
ἀχυρώνα των, ἀνεχώρησαν πρὸ πολλοῦ εἰς τὰς αἰχαίας
των, καὶ γελοῦν μὲν ἡμᾶς ὅτι τοὺς περιμένομεν. Εἶμαι
περιεργότατος νὰ μάθω τὶς ἡμέρας εἰς τὸν Κρατῆρα
τρεῖς ὥρας ἡδη εἰς σύσκεψιν, ἀλλὰ τοῦτο ὑποβρύχινει
πᾶσαν ἀστειότητα πλέον πεινῶ, καὶ σὲ συμβούλευω
ν' ἀναχωρήσωμεν.

— Άς πηγαίνωμεν λοιπὸν, εἶπεν ὁ Δεῖξων.

Αλλὰ κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἔγινε θόρυβος περὶ
τὴν θύραν. Οἱ ἔνορκοι ἐπέστρεφον εἰς τὴν αίθουσαν
τῶν συνεδρίασεων, καὶ οἱ δύω ξένοι ἔμεινον, ἐννοεῖ-
ται, ἀκίνητοι εἰς τὴν θέσιν των.

Οἱ ἔνορκοι ἐκάθισαν σεβαρῶς εἰς τὰς ἔδρας των
οἱ δὲ πρόεδρος αὐτῶν ἀναστάς,

— Κύριε δικαστά, εἶπεν, ἡ ἐτυμογορία τῶν ἐν-
θρών πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἔκφρασις τῆς ὁμοφώνου των
ἀποφάσεως. Αλλὰ σκεφθέντες ὅτι πρὸ τριῶν ὥρων σκε-
πτόμεθα ἡδη, θεωρήσαντες ὅτι ἔφθασε καὶ παρῆλθεν
ἡδη ἡ ὥρα καθ' ἣν καὶ ἡ ὑμετέρα ἐντυμότης, κύριε
δικαστά, καὶ οἱ ἔντιμοι οὗτοι ἀκροαταὶ γεμιατίζουσι,
μὴ θέλοντες νὰ καταχρασθῶμεν καὶ τῆς ὑμετέρας
καὶ τῆς ἐδικηστῶν ὑπομονῆς, ἀπεφασίσκωμεν νὰ σᾶς
ἀναγγείλωμεν ὅτι οἱ κύριοι ἔνορκοι ... διαφωνοῦσι
περὶ τῆς ἐνθρῆς τοῦ κατηγορούμενου, καὶ πᾶσαν προσ-
προσπάθεια πρὸς ἀπαρτισμὸν τῆς ὁμοφωνίας ἀπέβη
ματαία.

Τὴν ποράδοζον ταῦτην ἐτυμογορίαν ἐδέχθησαν
βλασφημίκοι καὶ συριγμοὶ ἀπὸ ὅλων τὰς γωνίας τοῦ
κακουργειοδικείου.

— Κύριοι ἔνορκοι, εἶπεν ὁ δικαστὴς ἐπιβαλὼν
σιωπὴν εἰς τὸν ὄργιζόμενον ὄχλον· Θεωρῶν ὅτι τὸ
δημόσιον συμφέρον πρέπει νὰ προτιμᾶται τοῦ ιδιω-
τικοῦ, ὅτι εἰς οὐδεμίαν σωματικὴν ἀδύναμίαν πρέπει
νὰ θυσιάζῃ ὁ δικαστὴς τὴν ἐπιλήφωσιν τοῦ ἴεροῦ του
καθήκοντος, ὅτι τέλος, ὅστις ἔκ τῶν ἀκροατῶν πεινᾷ,
ἔχει τὸ ἐλεύθερον νὰ ὑπάγῃ νὰ φάγῃ, δι'ολα ταῦτα
σᾶς προσκελῶ νὰ ἐπανέλθητε εἰς τὸ δωμάτιον τῶν
διασκέψεων, καὶ νὰ ἐπαναλάβητε τὰς συζητήσεις σας.

Οἱ ἔνορκοι ἀπεσύρθησαν πάλιν.

(Φυλλάδιον 26, τόμ. Β').

— Τί λέγεις περὶ αὐτῶν, Φάθερτών; ήρωτησεν
ό Δεῖξων.

— Λέγω ὅτι εἶναι ἔνορκοι πρωτότυποι εἰς τὸ
εἰδός των· ἡξίζει νὰ πλεύσω μύρια μίλια διὰ νὰ
ἔλθω νὰ τοὺς ἴδω.

— Πηγαίνομεν;

— Παντάπασι· θὰ μείνω ώς νὰ ἔξελθωσι. Δὲν
τίκουσας; διαφωνοῦν! Θαυμασιώτερον πρᾶγμα ποτὲ
δὲν μοι ἔτυχε! Καὶ δέκχη ἡμέρας ἀν μείνω ἐδώ,
θέλω νὰ μάθω οἱ ἔγκεφαλοι αὐτοὶ τοῦ Ἀρκανοῦς
ποίας ἐνστάσεις ἐδυνάθησαν νὰ εὑρωσιν ὅστε νὰ δια-
φωνήσωσιν εἰς τοιαύτην ὑπόθεσιν.

— Εἰ αἱ δὲν πεινᾶς;

— Ο! ναὶ! ύμαλογάρδι ὅτι ἐπείνατα. Άλλα δέ γέρων
μας ἀράγε; ...

Ο γέρων λαβίων τὰς παραγγελίας τοῦ Δεῖξωνος
ἐσπεύσειν ἔξω, καὶ μετ' ὅλιγον ἐπανῆλθε μὲ δύω ἡσ-
πείφια κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἡττον ὡμά, καὶ εἰς τὴν
γωνίαν τῆς τραπέζης ἣν ἀφήκαν ἐπ' ὅλιγον οἱ δικη-
γόροι κενήν, ἐστρωσε τὸ γεῦμα τῶν φίλων μας.

Τὸ γεῦμα, βοηθείᾳ καὶ τοῦ κυθηρίου Ἀρκανοῦς,
διηρκεσεν ἵκαντὸν ὥραν μετὰ ταῦτα τὰ σιγάρα ἀλλην
τόσην· μετὰ ταῦτα οἱ δύω Αγγλοι ἀνέγνωσαν ἀπὸ
μίαν ἐφημερίδα ἀκόμη, ἀλλ' οἱ ἔνορκοι δὲν ἐπέστρεφον.
Μετὰ ταῦτα κατὰ πρότασιν τοῦ Δεῖξωνος ἐξῆλθον
ὅλιγον τοῦ δικαστηρίου εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα, καὶ μὲ
ἐκπλήξιν των εἶδαν ὅτι ὁ ἡλιος ἐπλησίαζεν εἰς τὴν
δύσιν του.

— Τὸ ἀτμοκίνητον μετ' ὅλιγον ἀναχωρεῖ, εἶπεν
ὁ Δεῖξων. Τί κάμνομεν; πρέπει νὰ λαβῶμεν τὰς
θέσεις μας.

— Τὸ κατ' ἔμε, φίλε Δεῖξων, ἀπεκρίθη ὁ Φάθερ-
τὼν, θὲ νὰ μείνω. δέν θέλω νὰ μὲ γικήτουν αὐτοὶ οἱ
Ἀρκανοῦς. Αὖ δὲν μάλιστα τὴν λύσιν τοῦ δικαστικοῦ
τούτου δράματος, θὰ μοι βαρύνει ώς ἐφιάλτης δι' ὅλης
μου τῆς ζωῆς. Εἴπειτα ἴδοι τὸ πρῶτον περιέργον
πρᾶγμα ὃποῦ ἀπάντησα ἀφ' ὅτου ἐξέπλευσ' ἀπὸ τὸ
Δούνανον πῶς θέλεις νὰ τὸ ἀφήσω;

Περιῆλθον λοιπὸν ἀκόμη καιρόν τινα εἰς τὸ δάσος
καὶ εἰς τὰς ὅχθας τοῦ ποταμοῦ Οὔτεων, ἐφ' οὖς εἶδον
ἀποπλέον τὸ ἀτμοκίνητον, καὶ μόγον ὅταν ὁ ἡλιος
ἔδυσεν ἐντελῶς, καὶ ἐπῆλθεν ἡ νύξ, παρετήρησαν δὲ
καὶ τινα κίνησιν εἰς τὸ δικαστήριον, ἐπέστρεψαν πρὸς
αὐτό. Τόπον εὗρον εὐκόλως, διότι ἡ ἀργοπορία εἶχε
πῶς ἀφιώτει τὴν δυμήγυρον. Κατ' αὐτὴν τὴν ζυ-
μὴν εἶχον ἐπανέλθει οἱ ἔνορκοι.

— Κύριε δικαστά, εἶπεν ὁ πρόεδρος αὐτῶν χα-
ρεῶν, σκεφθέντες ὅτι ἔφθασεν ἡ κήρυξη πλησίαζει· ἡ
ὥρα καθ' ἣν καὶ ὑμεῖς καὶ τὸ ἐντυμόν ἀκροατήριον
συνηθίζετε νὰ νυστάζετε ἀν ὅχι καὶ νὰ κοιμᾶσθε,
μὴ θέλοντες νὰ καταχρασθῶμεν τῆς ὑπομονῆς σας,
ἀπεφασίσκωμεν νὰ σᾶς ἀναγγείλωμεν ὅτι οἱ κύριοι
ἔνορκοι διατρωνύσιν ἀκόμη, καὶ οὐδεμίαν ἐλπίς ὑπάρχει
ὅπως συμβιβασθῶσι.

— Κύριοι ἔνορκοι, ἀπήντησεν ὁ δικαστὴς ἀπο-
δίδων τὸν χαρετούμενον εἰς τὸν πρόεδρον ἐν μέσῳ τῶν
τυριγμῶν καὶ τῶν παθοτυπιῶν τοῦ ἀκροατήριου·
θωρῶν ὅτι τὸ δημόσιον πρέπει νὰ προτιμᾶται τοῦ
ιδιωτικοῦ συμφέροντος, ὅτι εἰς οὐδεμίαν ἀδύναμίαν
πρέπει νὰ θυσιάζῃ ὁ δικαστὴς τὸ ίερόν του καθῆκεν.

ὅτι ὅστις τῶν κυρίων ἀκροατῶν νυστάζει, δύναται νὰ ἀπέλθῃ νὰ κοιμηθῇ, διὰ ταῦτα σᾶς προσκαλῶ νὰ ἐπανέλθῃς εἰς τὸ δωμάτιον τῶν διασκέψεων μέχρις ὅτου νὰ συμφωνήσῃς.

— Εἶγε! εῦη! ἀνέκραξε διὰ μιᾶς ὁ Φάθερτὼν, κυριεύθεις ἀπὸ αἰφνίδιον ἐνθουσιασμὸν, καὶ χειροκροκτῶν μ' ὅλην τὴν δύναμιν του. Εἰς τὴν ἐπευφῆμην δὲ ταύτην ἀνταπεκρίθη ὅλον τὸ ἀκροατήριον, ἐκλαβόν αὐτὴν ὡς ἔκφρασιν εὐχαριστίσεως διότι ὁ δικαστὴς ἔβιαζεν οὕτως εἰπεῖν τοὺς ἑνόρκους νὰ κηρυχθῶσι κατὰ τοῦ ἐνόχου.

— Δεῖξων, ἔξηκολούθησεν ὁ Φάθερτὼν, ἀνὴθελον νὰ εἴμαι δίκαιος, ἔπειτε νὰ σοὶ χαρίσω ὅλον τὸν σταύλον μου!

Ἐπειτα δὲ ἔξειθόντες ἀμφότεροι τῆς πνιγηρᾶς ἀτμοσφάρας τῆς καλύβης, ἥπλωθησαν ὑπὸ ἐν δένδρον ἄντικρυ τῆς εἰσόδου, ἐκαλύφθησαν μὲ τοὺς μανδύας των, φιλοδωρήσαντες δέ τινα νομίσματα τὸν γέροντα ἔνοδόχον, τὸν παρήγγειλον, ἀνὴθελον ἐπανέλθει οἱ ἑνόρκοι εἰς τὸ δικαστήριον,— καὶ ἀπεκοιμήθησαν.

Οταν δὲ γέρων τοὺς ἔξυπνησεν, ἡ αὐγὴ ὑπέφωσκεν ἥδη. Ἐκθαμβωτοὶ ἔτριψαν καὶ οἱ δύω τοὺς ὄφθαλμούς των, καὶ ἔτρεξαν πρὸς τὸ δικαστήριον. Δύω λύγους ἔξηντλημένοι ἐψυχομάχουν ἐδῶ εἰς τὰ δύω πέρατα τῆς καλύβης, καὶ ἐπάλαιον τελευταίαν πάλιν πρὸς τὸ ἔκνικῶν φῶς τῆς ἀνατολῆς. Οἱ δικαστὴς ἐκάθιτο εἰς τὴν ἔδραν του· εἶχε στηρίξει τοὺς δύω του βραχίονας εἰς τὴν τράπεζαν καὶ τὴν κεφαλὴν εἰς τοὺς δύω βραχίονας, καὶ ἔρεγγε τεντορίως. Τὸ ἀκροατήριον τὸν σχεδόν κενόν. Τινὲς, οἱ μᾶλλον εὔρωστοι καὶ ἐπίμονοι, ἀνεκάθηντο εἰς τὰς γωνίας καὶ παρὰ τοὺς τοίχους, καὶ ἐκοιμῦντο ὡς ὑπὸ μανδραγόρων οἱ δὲ λοιποὶ, πρὸ τοῦ μεσονυκτίου ἥδη ἀπαυδήσαντες νὰ περιψένωσι τὸ τέλος τῆς δίκης, εἶχον ἀπέλθει εἰς τὰς οὐκίας των. Ἀλλὰ πολλοὶ εἶς αὐτῶν, ἔξυπνήσαντες μετὰ τοῦ φωτὸς τῆς ἡμέρας, καὶ βλέποντες τὴν σημαίαν κυματοῦσαν ἀκόμη ἐπὶ τοῦ δένδρου, δέπερ ἐδήλου ὅτι διήρκει ἡ δίκη, ἡρχίσαν νὰ ἐπιστρέψωσι καὶ νὰ πληρῶσι πάλιν τὴν αἰθουσαν.

Τοιαύτη ἡτον ἡ ὄψις αὐτῆς ὅταν εἰσῆλθον οἱ δύω Ἀγγλοι. Ἀλλὰ μετ' αὐτῶν εἰσῆλθε καὶ ὁ γέρων, ὅσις, διὰ νὰ τοὺς εὐχαριστήσῃ, ἥθελησε νὰ τοὺς εἰδοποιήσῃ πρώτους, καὶ μὲ φωνὴν ἵκαντη νὰ ἔξυπνήσῃ τὸν Ἐνδυμίωνα, ἐφώναξε: «Κύριοι, ιδού οἱ ἑνόρκοι!»

Οἱ δικαστὴς καὶ οἱ ἀκροαταὶ ἀνεπῆδησαν ἀμέσως καὶ ἀπέσεισαν τὸν βραύν ὑπὸν, ἡνοίχθη δὲ ἡ θύρα καὶ εἰσῆλθον οἱ δώδεκα ἑνόρκοι. Τὸ θέαμα ἡτον περίεργον! Μιούλζον δώδεκα φαντάσματα, ἡ δώδεκα αὐτόματα ἀψυχα, κινούμενα διὰ μεταλλίνων τρογῶν. Ἐπροχώρουν δὲ βραδέως καὶ κατ' εὐθεῖαν, ὡς νυκτοθάται τινές· οἱ ὄφθαλμοί των ἦσαν ἰσχυρῶς τεταμένοι καὶ πεφλογισμένοι τοὺς περιελάμβανε κύκλος· δῆλο των δὲ ἡ μορφὴ ἐνέφαινε κρατερὸν ἀγῶνα μεταξὺ τοῦ λεροῦ καθήκοντος, ὡς ἔλεγεν ὁ δικαστὴς, καὶ τοῦ κυσταγμοῦ, ὡς ἔλεγεν ὁ πρόεδρος. Καὶ παρ' οἵς μὲν ἡ συναίσθησις τοῦ καθήκοντος ὑπερίσχυεν, ἐπεφαίνετο τις πυρετώδης ἐρεθισμὸς, παρ' οἵς δὲ ὑπνος, παραλυτική τις χαύνωσις εἰς ὅλους τοῦ προσώπου τοὺς χαρακτῆρας.

Ἄφ' οὖ τέλος οἱ ἑνόρκοι ἔφασαν ἐν παρατάξει μέχρι τῆς ἔδρας των, διὸ πρόεδρος ἀποκαλύψας καὶ κλίνες τὴν κεφαλήν του, τρίτας δὲ τοὺς ὄφαλους του καὶ καταστείλας αὐτοσχέδιον χάσμημα, ἀρτὶ διαστέλλον τὰ χεῖλα του, εἶπεν:

— Κηρύττω ἐντίμως καὶ εὐσυνειδότως ὅτι εἰς τὴν ἐρώτησιν ἀν ὁ Ἰάκωβος Πατλέυ εἶναι ἑνοχος φόνου ἐπὶ τοῦ Ναθαναήλ Στεφενσῶνος, ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων εἶναι.— Όχι!

Κωφὸς βόμβος ἐκπλήξεως, κορυφωθεὶς μέχρις ἀλαλαγμοῦ, περιεχύθη ἐντὸς τῆς αἰθούσης ἀλλὰ τὸν ἐνίκησαν τέλος αἱ ζητοκραυγαὶ τῶν συγγενῶν καὶ φίλων τοῦ ἀθωαθέντος, ὅστις κατὰ πρῶτον τότε ἐνήγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ περιέφερε πέριξ ἐκπεπληγμένον τὸ βλέμμα, ὡς τις ἀνεγειρόμενος ἀπὸ καταθυπτικῶν ὅναρ ἢ ἀνακύπτων ἀπὸ τὰ κύματα δους ἐπνίγετο, καὶ δυσπιστῶν πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἢ πρὸς τὴν ζωὴν πρὸς θνήτην ἐπανέρχεται.

— Φίλε Δεῖξων, ἀνέκραξεν ὁ Φάθερτὼν, εἰς σὸν ὄφελων ὅτι ἐπέζησα τὸ θέαμα τοῦτο· Νὰ ιδῆς τὴν Νείπολιν, λέγουν οἱ Ἰταλοί, ἐγὼ δὲ λέγω, νὰ ιδῆς τὸ κακουργειοδικεῖον τῶν Ἀρκανσάς, καὶ ἐπειτα τὰ ἀπεβάηγες. Συλλαμβάνουν κακοῦργον ἐπ' αὐτοφόρῳ, σκέπτονται εἰκοσιτέσσαρας ὥρας, καὶ ἐπειτα τὸν κηρύττουν ἀθώον! Ήθελα νὰ ἴμην εἰς τῶν διατκέψεων τὸ δωμάτιον, καὶ νὰ ἡξευρα, ποίους λόγους εὗρον οἱ ὑπερασπισταί του;

Αλλ' ὁ γέρων ἔνοδόχος, ὅστις εἰς τὸ διάστημα τοῦτο εἶχε προσφέρει τὴν εὐπρόσδεκτον ὑπηρεσίαν τῆς φιάλης του εἰς τοὺς ἀποθηκούσκοντας τοῦ νυσταγμοῦ καὶ τοῦ καμάτου ἑνόρκους, ἐπιστρέψας πλησίον τοῦ Δόρδου,

— Έγὼ νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ, ἐψιθύρισε· τὸ ἔμαθα τὴν στιγμὴν ταύτην ἀπὸ τὸν ἀδελφόν μου, ἔνα τῶν ἐνόρκων. Βλέπετε τὸν βραχύσωμον ἐκείνον μεταξὺ τῶν ἐνόρκων, ὅστις μόνος δὲν φάνεται ἐνδίδων εἰς τοῦ ὑπνου τὴν δύναμιν; ὄνομάζεται Βίλκινς. Χθές, ὥμα ἀπεσύρθησαν οἱ ἑνόρκοι εἰς πᾶσα διάσκεψις εἶναι περιττὴ ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, τοῖς εἶπεν ὁ πρόεδρος, μοι φαίνεται τόσον πρόδηλος, ὡστε, ἀν θέλητε, θέτω ἀμέσως εἰς ψηφοφορίαν ἀν εἶναι δι Πατλέυ ἑνοχος φόνου, ναι, ἡ ὄχι; Επειδὴ κανέις δὲν ἀπίντησεν, τὸ ζήτημα ἐτέθη εἰς ψηφοφορίαν. Οἱ ἔνδεκα ἑνόρκοι ἀπεκρίθησαν Ναι! Οἱ Βίλκινς, ἐφωτιθεὶς τελευταῖς, ἀπίντησεν Όχι! Οἱ ἑνόρκοι κατ' ἀρχὰς ἐνόμισαν διτι παῖζει. τὸν ἡρώτησαν καὶ αὐθίς, δι Βίλκινς ἀπίντησεν Όχι! Οἱ πρόεδρος ἔλαβε τὸν λόγον καὶ ἀπενέλαβε τὰς ἀποδείξεις τῆς προφανοῦς ἔνοχης, ἀλλ' ὁ Βίλκινς ἐπέμενεν εἰς τὴν ἄρνησίν του. Εἰς τὴν ὥραν τοῦ γεύματος ἀπελπισθέντες οἱ ἑνόρκοι νὰ τὸν πείσωσι καὶ ἀπὸ τὴν πεῖναν οἰστραλατούμενοι, ἔδωκαν τὴν πρώτην ἐκείνην ἐτυμηγορίαν των, μετ' θνήτην, ὡς ἡξένερτε, ἀπεπέμψθησαν ὅπλων εἰς νέαν διάσκεψιν. Μάτην ὁ πρόεδρος ἀνεκάλεσεν εἰς τὸν Βίλκινς τὸν δρόκον τοῦ νὰ μὴ κρίνῃ κατὰ συμπάθειαν, ἀλλὰ κατὰ συνεδόησιν, μάτην ἔξηντλησαν οἱ ἔνδεκα συνάδελφοί του ἀλληλοιαδόχως δῆλη των τὴν ῥητορικήν. Οἱ Βίλκινς τοὺς ἤκουε σιωπῶν καὶ προσεκτικῶς, καὶ δῆταν ἐπανελαμβάνετο ἡ ψηφοφορία, αἱ ἔνδεκα ψῆφοι ἦσαν Ναι, ἡ ἐδική του ἔμενεν Όχι! Ιδόντες

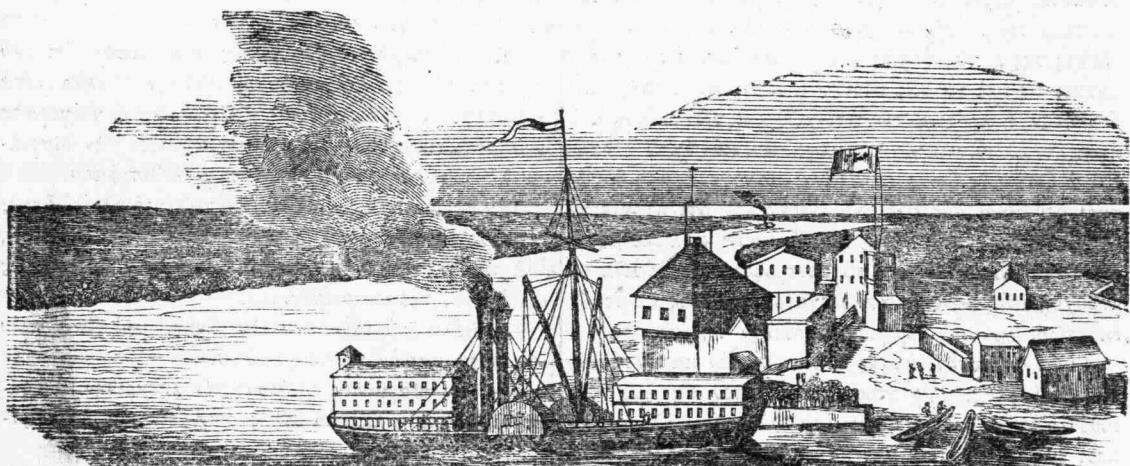
τὴν νῦντα ἐπελθοῦσαν, ἔδοσκν τὴν δευτέραν ἑταμηγοίσαν των, ἀλλ' ὁ δικαστὴς ἐνθυμεῖσθε ὅτι καὶ πάλιν τοὺς ἀπέπεμψε. Τοὺς λόγους τοὺς εἶχον ἐντελῶς ἔχαντες εἰς τὴν πιτισκαν νὰ καταβάλωσι τὴν ἐπιμονὴν τοῦ διύπομονῆς ἀλλὰ μάτην. Ή πεῖνα ἔθεριζε τὰ ἐντόσθια των, τὰ βλέφαρά των ἔφλεγεν ὑπνος· αὐτὸς ὁ Βίλκινς ἐφαίνετο πάσχων ἐπίσης δεινῶς ὡς οἱ ἄλλοι, ἀλλ' ὅτε κατὰ πᾶσκα ήμίσειν ὥραν ὁ πρόεδρος ἔθετε τὸ ζήτημα ἐκ νέου εἰς ψηφοφορίαν, ὁ Βίλκινς ἐλύριζε πάντοτε Οχι! Τέλος μετὰ ἐξ ψηφοφορίας, εἰς τὸν ἐνόρκων, αἰσθανόμενος σπασμούς εἰς τὸν στόμαχόν του, καὶ πόνους εἰς τὰ ὄστα του, καὶ στοχασθεὶς ὅτι οὐδὲν ἐμπόδιζεν τὸν ἀποθένωσιν ὅλων ἐκεῖ, ὡς ὁ Παυσανίας εἰς τὸν ναὸν τῆς Σπάρτης, ἐρωτήθεις, ἐψήφισε μὲ τὸν Βίλκινς "Οχι! Εἰς ἑκάστην δὲ τῶν ἐπομένων ψηφοφορίαιν ἀνὰ μίαν ἀρετὴν ἐκλονίζετο, ἀνὰ δὲν νέον "Οχι! ἔπιπτεν εἰς τὴν κάπλην, μέχρις οὗ τέλος καὶ αὐτὸς ὁ πρόεδρος προσέθηκε τὸ ἐδίκοντο, προτιμῶν τὸν ἀφήσηται τιμώρητον ἐνα τονού, παρὰ νὰ φονεύσῃ ἐνδεκα ἀλώνυμον.

— Ω! ἀνέκραξε ὁ Φάθερτών. Τοῦτο ἐπιστέψει τὴν ιστορίαν. Μάκουσας Δεῖξων;

— Πρέπει νὰ γνωρίσωμεν τὸν ἀνθρωπὸν τοῦτον, ἥπερθινος ὁ Δεῖξων ἐλθε, Φάθερτών.

Καὶ ἀμρότεροι ἥρχισαν νὰ διασχίσωσι τὸν λαὸν, ἥδη θυρυβωδῶς ἐξεγχόμενον. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ μὲν συρροὴ ἡ τὸν μεγάλη, ἡ δὲ θύρα μικρά, καὶ οἱ ἔνορκοι εἶχον ἐξέλθει πρῶτοι, ἀπώλεσκν ἐντὸς τοῦ πλήθους τὰ ἔγκυα τοῦ Βίλκινς, καὶ μάτην τὸν ἐζήτησκαν καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις. Ἀλλ' ἐπιμένοντες πάντοτε νὰ γνωρίσωσι τὸν παράδοξον τοῦτον καὶ πεισματώδη ἔνορκον, παρέλαβον ὡς ὁδηγὸν τὸν γέροντα, καὶ διευθύνθησκν πρὸς τὴν οἰκίαν του. Πόσον ὅμως ἐξεπλάγησκν, ὅχι μόνον αὐτοῖ, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ γέρων, ὅταν εὗρον εἰς τὴν οἰκίαν αὐτὴν θύρας καὶ παράθυρα κεκλευτεμένα, καὶ ἐπὶ τῆς θύρας χαρτίν, φέρον μὲ μεγάλη γράμματα: Η ΠΑΡΟΥΣΑ ΟΙΚΙΑ ΠΩΛΕΙΤΑ!

Ἐπειδὴ δὲ πῆσα τῶν ἔρευνα ὑπῆρξε ματαία, οὐδὲ κένευρέτις νὰ τοὺς εἴπῃ ποῦ διευθύνθη ὁ Βίλκινς ἐξελθὼν τοῦ δικαστηρίου, κατ' ἐκείνην δὲ τὴν στιγμὴν ἀπέπλεσ τὸ πρωϊὸν ἀτμόπλοιον ἀπὸ Ἐλισσαβετῶνα, ἀπεχαιρέτησκαν τὸν πρόθυμον ὁδηγὸν τῶν, καὶ τὴν πόλιν, ἥτις ἵστρευσ τοῦ Λόρδου τὴν σπλῆνα, καὶ ἐπιβάντες εἰς τὸ πλοῖον, ἀνεγάρησκαν διὰ τὸ Τεξάς, διατελοῦν τότε ἀκόμη ὑπὸ τὸ Μεξικόν.

Τὰ ἀτμοκίνητα τῶντα, τὰ διαπορευόμενα πολλοὺς τῶν ποταμῶν τῆς Αμερικῆς, εἶναι παραδόξου κατασκευῆς. Εξ αἰτίας τοῦ ἀδελφοῦς πυθμένος τῶν ποταμῶν, εἰσὶ γὰρ ἀδελφὴ καὶ αὐτὰ, καὶ ἔχουσιν ἐπομένως ὀλίγην χωρητικότητα. Διὰ τοῦτο ὅλον τὸ ἐμβόλιον τοῦ κύτους των ἐγκαταλείπεται εἰς τὰ ἐμπορεύματα, τὰ δὲ δωμάτια τῶν ἐπιβατῶν εἶναι κατεσκευασμένα εἰς τὸ καταστρωμα. Αλλ' ἐπειδὴ τὸ ποτάμιον βρεύμα εἶναι ὄμαλον καὶ ἀκύμαντον, ταχωμάτια τάῦτα κατασκευάζονται ἀλλεπάλληλα εἰς ἴχανὸν ὅ!ος κατὰ τὴν πρώσαν καὶ κατὰ τὰν πρύμναν, ὡςτε ἔκαστον τῶν ἀτμοκίνητων τούτων φέρει δύω κομψότατος καὶ πολυυφόρους πλευσθές οἰκίας εἰς τὰ δύω του ἄκρα.

Πρὸ ἴχανού χρόνου ἐπλεόν ἥδη περιφρεσμένοι εἰπὲ τοῦ καταστρωματος, καὶ ὄμιλούτες περὶ τοῦ περιέγους κακουργειοδικείου καὶ τοῦ παρθόνου ὄφεων τοῖς δύω μας Αγγλοῖς, ὅταν απὸ τὴν οἰκίαν τῆς πρώτας εἰδούν ἀνθρωπὸν τινὰ προκυπτοντα καὶ δεῖλα, ἐίπογεται Βίλκινς πρὸς τὰς δύω ὄφεις τοῦ ποταμοῦ.

— Ο Βίλκινς, ἀνέκραξε ὁ Φάθερτών, καὶ ὥρμησε

πρὸς αὐτὸν, ἐν ᾧ ἐκεῖνος, ἀκούσας τὸ ὄνομά του, ἔσπεισε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν.

— Κύριε Βίλκινς, εἶπεν ὁ Λόρδος Φάθερτών, ταπεινότατος δούλος σας. Σᾶς ἐζήτησα εἰς ὅλας τὰς γωνίας τῆς Ἐλισσαβετῶνος, καὶ εἴμαι εὐδαίμων διτούσον ἀνελπίστως σᾶς ἀπαντῶ. Ήμην ἀχροατὴς τῆς δίκης τοῦ Πατλέϋ, καὶ θύβλα νὰ σᾶς ἐρωτήσω, ἀν σᾶς ἥτοι εὐδέρεστον νὰ μοι εἰπῆτε τὶ σᾶς ἔπειτεν διτού δὲν ἥτοι οὐτοῦ ἐνοχος τοῦ φόνου τοῦ Στεφενσόνος.

Ο Βίλκινς, ἐψήφιας ἐκ θέου ἀλληλοδικόχως τὰ βλέμματα ἐπὶ τὰς δύνα ὄφεις τοῦ ποταμοῦ,

— Εἴμαθα εἰς τὰς ἡγιανέντας ἐπαρχίας ἀκόμη; ἐρώτησεν ἐνά τῶν νυκτῶν.

— Ακόμη, ἀπεκρίθη αὐτός.

— Καὶ ἀπέχομεν πολὺ ἀπὸ τὰ δύνα τοῦ Τεξάς;

— Δύνα ὄφεις, εἶπεν ὁ ναύτης.

— Λατέρων, κύριε, μετὰ δύνα ὄφεις! εἶπεν ὁ Βίλκινς πρὸς τὸν Φάθερτώνα, καὶ χαρεστήσκε, εἰσέλθεις εἰς τὴν οἰκίαν,

— Δέν θά μοι εἰπῆς καὶ τώρα δτε: είγαι μονά-

τονος ή ὀδοιπορίας σου, εἶπεν ὁ Δεῖξων, κατηπῶν εἰς τὸν δώματον τὸν σύντροφόν του· εἰς τὸ θέατρον τοῦ Δρούρυ-Λακίν ἄν τίσουν, τόσας περιπετείας δὲν θέλεις εἰς τόσον ὀλίγους καιρούς διάστημα.

Μετὰ δύω ὥρας οἱ ὀδοιπόροι εἶδαν εἰς τὰς δύναμικας κυματούσαν τὴν Μεξικανικὴν σημαίαν· ὁ ποταμὸς ἔρρεεν ἦδη διὰ τοῦ Τεξάς.

Σχεδόν ταυτοχρόνως ἐξῆλθε τῆς οἰκίας ὁ Βίλκινς, πήντες πρῶτον τὴν μίαν σημαίαν, μετὰ ταῦτα τὴν ἄλλην, καὶ ἐπειτα ἦλθε κατ’ εὐθεῖαν καὶ ἐστάθη ἐμπρὸς εἰς τοὺς δύναμιν νέους.

Ἐπιθυμεῖτε νὰ μάθητε, τοῖς εἰπεις χωρὶς προσμίων, διατὶ ἐπέμεινα κηρύττων τὸν Πατλέϋ ἀθῶν. Εἴμαι ἔτοιμος νὰ εὐχαριστήσω τὴν περιέργειάν σας. Εἴμαι εἰς τῶν πλουσιωτέρων κατοίκων τῆς Ἀρκανσᾶς—Μὴ νομίσητε ὅτι ματαίως περιαυτολογῶ. Ή διήγηστε ἣν μοὶ ζητεῖτε τὸ ἀπαύτερο. — Ἐχω μεγάλην ἔκτασιν δασῶν καὶ σιτοφόρων πεδιάδων, καὶ τὰ συβάσια καὶ αἱ ἀγέλαι μου κινοῦσι τῶν κτηνοτρόφων τὸν φθόνον. Άλλα πρὸ πάντων ἡμην ἐπίφθονος ὡς πατήρ. Η Μαριάνα μου ἦτον τοῦ οἴκου μου τὸ γλυκὺν φῶς. Δὲν θὰ σᾶς ἐπανίσω τὸ κάλλος της· ὅταν ἐξήρχετο, δῆλοι ἐσταντο καὶ τὴν ἔθαμψαζον. Οὕταν ποτὲ περιηγούμεθα εἰς τὸ ἐνδότερον, συνέπεσεν ἄγριοι Ἰνδοὶ ἀπαντήσαντές μας νὰ πέσωσιν εἰς τὰ γόνατα καὶ νὰ τὸν προσκυνήσωσι· τὴν ἑξέλαβον πλάσμα οὐράνιον. Τὰς ἀρετὰς της, τῆς ψυχῆς της τὸ κάλλος, ἐπίτης δὲν ἀνήκει εἰς ἐμὲ νὰ σᾶς περιγράψω. Άρκει νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι ἦτον ἡ πρόνοια τῶν πτωχῶν καὶ τῶν ἀσθενῶν, τὸ ἀγαπητὸν ὄλων, μικρῶν καὶ μεγάλων, καὶ ἐμοῦ ἡ χαρὰ καὶ ἡ ζωὴ τῆς ζωῆς μου. Εἶναι μονογενῆς μου θυγάτηρ· δὲν εἶναι δύσκολον νὰ ἐννοήσητε ὅτι ἦτον ἐπιφθονος νύμφη. Πολλοὶ τὴν ἑζήτουν· ἀλλὰ ἐκείνη εἰς ἐμὲ τὴν εὐτυχίαν της συγκεντρούσα, δὲν θέλεις νὰ κηρυχθῇ ὑπὲρ κάνενδος, καὶ ἐλέγετο πρόθυμος νὰ δεχθῇ ἐκ χειρός μου τὸν νυμφίον διὰ τὴν ἑκλέξειν.

Εἶναι περιττὸν νὰ σᾶς εἰπῶ ὅτι δὲν κατεχόσθην τῆς ἀδείας της. Αφ’ ὅτου ἐγκατέλιπεν εἰς ἐμὲ τὴν εὐθύνην τῆς ἐκλογῆς, ἤρχισα νὰ κρίνω ὄλους τοὺς περὶ ἐμὲ καρδίαν μὲν κόρης, μὲν νοῦν δὲ γέροντος, καὶ ἀφ’ οὗ ἐν ἀγνοίᾳ τῆς Μαριάνας ὑπέκλεψα ἀπὸ αὐτῆν ὅτι ἡ ἐκλογὴ μου δὲν θέλει τὴν δυσαρέστησιν, τὴν ἐρώτησα, ἀν θέλει δεχθῆ ὡς σύζυγον τὸν Πατρίκιον Μίλλερ. Ο νέος οὗτος, εὐγενής καὶ τὴν μορφὴν καὶ τὴν συμπεριφορὰν καὶ τὰ αἰσθήματα, πλούσιος πρὸς τοὺς ἀλλοις, καὶ κατάκεκομημένος μὲν φυσικὰ καὶ ἐπίκτητα προτερήματα, μοὶ ἔρανεν ὁ κατὰ πάντα λόγον προτιμητέος μεταξὺ ὄλων τῶν νέων ὅσους ἐγνώριζον. Η ἀγαθὴ μου θυγάτηρ ἐδέχθη τὴν ἐκλογὴν μου μετ’ εὐγνωμοσύνης καὶ προθυμίας. Ο Μίλλερ πρὸ ἑνὸς ἔτους εἶχεν ἐλθεῖν ἐκ Νεοζηράκου, καὶ ἤγραψεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν μας ἀπεταξίαν καὶ πλουσίας γάλας. Αφ’ ὅτου ἐλαβον τῆς θυγατρὸς μου τὴν συγκατάθεσιν, ἤρχισα για τὸν δέχωμαι εἰς τὴν οἰκίαν μου οὐχὶ πλέον ὡς ζένον· ἡ γνωριμία τῶν νέων καὶ ἡ οἰκειότης ηὔξανε καθ’ ἡμέραν. Οι λοιποὶ μνηστῆρες τῆς Μαριάνας ἐννόησαν ὅτι αἱ ἐλπίδες των εἶναι τοῦ λοιποῦ λίαν ἐπιτραπέτες, καὶ χωρὶς νὰ ἐλαττώσωσι τὴν πρὸς ἡμᾶς ἀγάπην πων, ἤρχισαν δρώσις νὰ μετονθάλωσι τὴν συμπεριφοράν των. Μετάδη τῶν

μνηστήρων τούτων εἶχε κατατάξει ἑαυτὸν ἀλλοτε καὶ ὁ ἀπαίσιος ἥρως τῆς ιστορίας ἣν μοὶ ζητεῖτε, ὁ Στεφενσών, οὗ τὸν φόνον ἐδίκασε τὸ κακουργειοδικεῖον τῆς Ελυσιανῆς πόλης. Ή Μαριάνα δρώσις ἀπόστροφὴν πρὸς τὸν ἀνθρώπον, καὶ ἐγὼ περιεκλειόμην ὡς πρὸς αὐτὸν εἰς τὰ δριτα τοῦ αὐτηροῦ κοινωνικοῦ καθήκοντος. Άλλ’ ὁψίπλουτος αὐτὸς ὡν, καὶ ἀμοιρος παντὸς εὐγενοῦς αἰσθήματος, ἣν πεπειραμένος ὅτι οὐδὲν καὶ οὐδεὶς ἐδύνατο νὰ ἀντιστῆται εἰς τὴν μαργέλαν τοῦ πλούτου του, καὶ ὅτι δι’ αὐτοῦ θέλειε κληρονομήσεις καὶ τὴν προΐκα τῆς θυγατρός μου. Κατ’ ἐκείνην δρώσιν τὴν ἐποχὴν ἦτον ἀπών.

Ἐν τούτοις ἀν καὶ ὁ Πατρίκιος ἥρτῶς δὲν εἶχε ζητήσει ἀκόμη τὴν χειρα τῆς Μαριάνας, διότι διάρρορα εἶχεν εἰστέτι νὰ διαβέσῃ τῶν καθ’ ἑαυτὸν, ἡ ἀπόρατις του δρώσις ἀπό την προφανής, οὐδὲ τὴν ὑπέκρυπτη, καὶ διμιλῶν προσεφώνει τὴν κόρην μου φιλέτατη Μαριάνα, καὶ ἐμὲ πατέρα!

Πρὸ δύω περίου μηνῶν ἐπανῆλθεν ὁ Στεφενσών, καὶ πολὺς καιρὸς δὲν τῷ ἐχειράσθη ὅπως ἐννοήσῃ ὅτι ἡ ἐκλογὴ τῆς κόρης μου εἶχεν ἥδη γίνει δριστικῶς. Τούτο ἐφάνη ὅτι μεγάλως τὸν δισηρέστησεν, ὡς ἀν τῷ ἀφροδύντο δικαιώματα κεκτημένα, καὶ μετά τινας πικροὺς καὶ δηκτικοὺς, σχεδὸν αὐθάδεις λόγους, διέκοψε τὰς συνεχεῖς ἐπισκέψεις του, πρὸς μεγάλην μου ἀνακούφισιν.

Μίαν ἐσπέραν δο Πατρίκιος μᾶς εἶπεν ὅτι τὴν ἐπαύριον δὲν θὰ μᾶς ἴδῃ. Ἐμελες ν’ ἀπέλθη μετὰ τοῦ στεφενσῶνος ὥρας τινὰς μακρὰν νὰ καὶ ν’ ἀγοράσῃ ἐν ὑποστατικοῦ του, διότι εἶχεν ἀκούσει τὴν Μαριάναν λέγουσαν ὅτι τῇ ἀρέσκει πολὺ ἡ θέσις του.

Τὴν τρίτην ἡμέραν, μόλις ἀνέτειλεν δο ἥλιος, δταν, καταβάς εἰς τὸ προαύλιον μου καὶ ἀνοίξας τὴν πύλην, εἶδα τὸν Πατρίκιον προσερχόμενον δρομαῖον, καὶ, ὡς μοὶ ἐφάνη, τεταραγμένον.

— Θέλω νὰ ιδῶ τὴν Μαριάναν, μοὶ εἶπε, πρὸν μοὶ δώσῃ καιρὸν νὰ τὸν διμιλήσω.

— Τὴν Μαριάναν, νίέμοι; τῷ ἀπεκρίθη. Κοιμᾶται ἀκόμη, ἀλλὰ ἀν θέλης περίμενε νὰ τὴν ἐξυπήσω.

— Κοιμᾶται; μὲ διέκοψε· κοιμᾶται; ἀς κοιμηθῇ, ἀφ’ οὗ ἡμπορεῖ καὶ κοιμᾶται. Άφες την νὰ κοιμηθῇ· δὲν θέλω, δχ: δὲν θέλω νὰ τὴν ιδῶ. ἔχει υγείαν, κύριε.

— Πῶς, τῷ εἶπα, τί λέγεις! δὲν περιμένεις, δὲν καθησαι;

— Οχι, ἀπεκρίθη, καιρὸν δὲν ἔχω νὰ περιμένειν. ὑπάρχω εἰς Νεοζηράκον. Εχει υγείαν.

— Άλλα δὲν θέλεις καν νὰ ιδῆς τὴν Μαριάναν πρὸν ἔναρχωρήσεις; τῷ εἶπα· δὲν θέλεις νὰ τὴν σποχαρετήσεις. Θά λυπήθῃ ἔγκαρδίας δτε εψυγεις χωρὶς να δει τοῦ. Δὲν με λέγεις καν πότε θὰ επανέλθῃς;

— Αν σὲ εἶπα ὅτι λυπεῖται, μοὶ ἀπεκρίθη πικράς, μη τὴν πιστεύῃς. Επειτα εἰς τὰς καρδίας τῶν γυναικῶν παρέρχεται ἡ λύπη ὡς σκια νέφους εἰς τὸ βεῦμα τοῦ πόταμοῦ. Πότε θὰ επανέλθω; μόνος ο Θεός γνωρίζει τὰ μέλλοντα. Ερωτήσε τὴν Μαριάναν καὶ ισως θὰ σ’ εἰπεῖ ὅτι δὲν εἶναι καλὸν νὰ ερευνῶμεν τὰ μέλλοντα, καθὼς ούτε τὰ παρελθότα!

Καὶ πρὸν προφίλασιν νὰ τὸν ἀποκοινώ, ἐξῆλθε τῆς

θύρας, ἐπήδησεν εἰς τὸν ἵππον του, καὶ ἀνεχώρησε δρομαῖος, ἀφίσας με εἰς μεγίστην ἔκπληξιν διὰ τὸ ἀσυνάρτητον τῶν λόγων του καὶ διὰ τὸ ἀνεξῆγητον τῆς διαγωγῆς του. Η Μαριάνα δὲν ήσθάνετο μὲν διὰ τὸν Μίλλερ αἰσθημά τι δρυμὸν ἔρωτος, ἀλλὰ τὸν ἥγαπα ως ἀδέλφον, καὶ τὸν ἑτίμα ως μέλλοντα ἄνδρα της, ως ἀνθρωπὸν εὐγενῆ καὶ εὐαίσθητον. Η διάγησίς μου τὴν ἑβδομάδην εἰς ἀνησυχίαν, καὶ ἔκλαυσε τὴν ἡμέραν διῆν ἐκείνην.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἦλθεν εἰς Ἐλισαβεττῶνα ἡ τραύμαρά εἰδῆσις ὅτι ὁ Πατρίκιος Μίλλερ, διερχόμενος τὸν Μισισιπῆν, παρεσύρθη ἀπὸ τοῦ φεύγατος τὴν ὄρμην καὶ ἐπνίγη. Η θυγάτηρ μου παρεδόθη εἰς ἀπερίγραπτον ἀτέλειωσιν, καὶ ἐμελανοφόρησεν ως χήρα. Οὕταν ἔβλεπον τοὺς ὥραίους της ὀφθαλμούς, οἵτινες ἤσαν οἱ ἀστέρες τῶν ἐσχάτων μου ἡμερῶν, διὰ τὸν οὕταν τοὺς ἔβλεπον σθεννυμένους εἰς δάκρυα, ἐπιπτον γονυπετής, καὶ παρεκάλουν τὸν θεὸν νὰ ἔχαγοράσῃ ἔκαστον τῶν δακρύων ἐκείνων μὲ δληνού μού τὴν ζωήν. Άς ἴδω, ἔλεγον, νὰ μειδιάσουν πάλιν τὰ χεῖλον τῆς κόρης μου, καὶ ποτὲ άς μὴ μὲ προσμειδιάσῃ πλέον οὔτε ἡ ἄνοιξις οὔτε ἡ αὔγη. Άλλὰ τὸ μέτρον τῆς συμφορᾶς μου δὲν εἶχε πληρωθῆ ακόμη. Μίαν ἐσπέραν, — τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὴν εἰδῆσιν τοῦ θανάτου τοῦ Πατρικίου, — ἄγνωστός τις χωρικὸς μοι ἐγχειρίζει ἐπιστολὴν. Αμέσως ἀνεγνώρισε τοὺς χαρακτῆρας τοῦ δυστυχοῦς. Ω! φωνατοῦθε δόποιος ἔγινα, ή μᾶλλον ἀπορήσατε πῶς δὲν παρεφρόνησα, διὰ τὸν ἀνέγνωσκ τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην.

— «Θ' ἀπόθανων, ἔχορσφεν. Οὕταν ἀναγνώστης τὰς ὄλιγας ταύτας λέξεις τάφον μου θὰ ἔχω τὸν ἀφρὸν τοῦ Μισισιπῆ. Ο κόσμος, δοτὶς θὰ λησμονήσῃ μετ' ὄλιγον τὸ δονομάτιον, καθὼς ἵσως τὸ ἀλησμόντον τὴν Μαριάνα, δοκίμος θὰ ἀγνοῇ διὰ παντὸς τοῦ θανάτου μου τὴν αἰτίαν. Άλλὰ δὲν ὑποφέρω τὴν ἰδέαν, δοτὶ καὶ σὺ, δοτὶς μοι ἐδείνεις ἀγάπην πατρὸς, θέλεις μὲ νομίζει τυχαίου συμβάντος θύμα. Άν ἀπατᾶ καὶ σὲ τὴν Μαριάνα, σὲ λυπούμαι, δυστυχῆ πάτερ. Άν ὅμως συνένοχος μετὰ τῆς θυγατρὸς σου μὲ συνηπάτας καὶ σὺ, μάθε καὶ ἐρυθρίασε, δὲν ἡμπορής νὰ ἐρυθράσῃς, — μάθε δοτὶ διαβατῶν ὁ Στεφενσῶν ὡρίλησης, καὶ μὲ ἔξεμαυστηρεύθη τὰ πάντα. Γνωρίζω τὰς σχέσεις του μὲν τὴν κόρην σου, τίξεύρω καὶ τὸ δονομά τοῦ φέρει καὶ ποῦ ἀνατρέψεται τὸ τέκνον τῶν ἀνδρῶν ἐρώτων των. Φρίκη! τοιαύτη ὑπόζησις ὑπὸ τοιούτου πρόσωπον. Τὶ δὲν μὲν εἶχω μολογεῖτο τὴν παλαιὰν καταισχύνην της, ἀν εἶχε σκοπὸν νὰ βαδίσῃ τῷ λοιπῷ τῆς ἀρετῆς τὴν ὁδὸν; Τὶ δὲν ἤρχετο εἰλικρινῶς νὰ μοι εἰπῇ? — Φίλε, εξάγαγέ με ἀπὸ τὸν βρόβηρον δόπον κυλούμαι, — καὶ μὲν ἐν φίλημα τῆς θερμῆς μου ἀγάπης νὰ ἀγιτᾷσω τὴν λοιπήν της ζωήν. Άλλ' όχι! ἐσκληρύνθη εἰς τὸ ἔγκλημα! Χαροκόπιος κατέστεψε τὴν ζωήν μου, τὴν ἀπορρίπτω ως μολυνθέντα μανθάνων. Η φοίκη τοῦ θανάτου εἶναι μηδὲν ως πρὸς τὴν φοίκην δημητρεῖ δόλος της. Αποθνήσκων τὴν συγχωρώ, εἴθε καὶ ἡ συνειδῶσις της! »

Ω φρίκη! ω μανία! διασχρός Στεφενσῶν, διὰ νὰ αποστάσῃ τὸν Μίλλερ ἀπὸ τὴν θυγατράμου, ἀποληπτος νὰ ἔκτοξεύσῃ καὶ αὐτῆς τὴν μελακιναν ἔκεινην συκοφαντίαν! Τὸ μιαρὸν ἕρπετον προσέπτυσεν εἰς

τὴν ἄσπιλον τὴν ιοβόλον χολήν του. Πλήρης λύσσης κατέσχισα τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην, μὴ συμπέσῃ καὶ τὴν ἴδιην θυγάτηρ μου, διότι ἡμην βέβαιος ὅτι ἐκάστη της λέξις θὰ τῇ ήτον ἐγχειρίδιον μιαιφόνον, ἐξῆλθον τοῦ οἴκου μου, καὶ ἔτρεχον εἰς τὸ δάσος ἀνω καὶ κάτω, χωρὶς σκοπὸν, χωρὶς συναίσθησιν τοῦ τι θέλω, ζητῶν δὲ μόνον ψυχρὸν ἀέρα νὰ δροσίσῃ τὴν χεράλην μου. Άλλα Νέμεσις ἐκδικήτρια ἀδηγεῖ, φαίνεται, τὰ ὅστατα βήματά μου. Αἴφνης βλέπω ἔρχομενον πρὸς ἐμὲ καὶ διερχόμενον ἐμπρός μου ἀνθρώπων, καὶ διὰ τῶν ὄφελημῶν τοῦ μίσους μου μᾶλλον ἢ διὰ τῶν τοῦ σώματος, ἀναγνωρίζω τὸν Στεφενσῶνα. Εν πιθῆμα, καὶ ἐρίθιθην ἐπ' αὐτὸν, καὶ μὲ δύναμιν ἢ ἐκατονταπλασίαν δὲ ἐρεθισμός μου τὸν συνέλαβον ἀπὸ τὸν λάρυγγα, καὶ τὸν ἔσφιγγον, ὡς τε ξινοῦνε γὰ πνιγῆ.

— Ψεῦστα καὶ φονεῦ ἀναιδέστατε, ἔκραξα. Τὴν θυγατέρα μου ἐτόλμησε νὰ συκοφαντήσῃ ἡ φαρανκερά γλώσσά σου. Αὖτις ἐμπρός θλιψ τῶν κατοίκων τῆς Ἐλισαβεττῶνος δὲν ὄμολογήσης, δοτὶ εἶσαι τὸ ρυπαρότατον τῶν καθαριμάτων καὶ διαναιδέστατος τῶν φυσιτῶν καὶ τῶν συκοφαντῶν, σὲ πνίγω, μὰ τὸ ἄγιον εὐαγγέλιον, ως ψωραλαῖον σκύλον. Άλλ' αὐτὸς μὲ εύκινησίαν ὄφεως διέφυγεν ἀπὸ τὰς χειράς μου, καὶ διὰ μιᾶς σύρων ἐγχειρίδιον ἀπὸ τὴν ζώνην του,

— Ή κόρη σου, ἔκραξεν ως λυσσῶν, εἶναι αἰσχρότιος, θὰ τὸ κηρύξω εἰς δλην τὴν χώραν, καὶ σὲ αὔριον θὰ σὲ τρώγουν τῶν βουκόλων οἱ σκύλοι.

Καὶ ὥρμησε κατ' ἐμοῦ νὰ μὲ φονεύσῃ. Ποίαν δύναμιν μοι ἔδοσεν ἡ ἀπελπίσια, καὶ διφθεῖς κατ' αὐτοῦ τῷ ἕρπασα τὸ ἐγχειρίδιον, οὔτ' ἔγω νὰ ἡμπορῶ νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ. Άλλα τεθολωμένους ἔχων τοὺς ὄφελημούς ἀπὸ θυμὸν ἀκάθεκτον, τῷ κατάφερα μίαν πληγὴν διὰ τῆς μαχαίρας, κράζων « ίδού διὰ τῆς κόρης μου τὸ δονομά καὶ διὰ τὴν ζωὴν τοῦ Μίλλερ! » καὶ μετὰ ταῦτα ἔριξε τὴν μάχαιραν μακρὸν, ἔψυγα ως μαινόμενος, καὶ μὴ τίξεύρων καθ' οὐδὲ ἀν τὸν ἐπλήγωσα. Τὴν ἐπαύριον μόνον ἔμαθα τὸν θάνατόν του, καὶ ἐκ τῆς ἀνακρίσεως ἐννόησα δοτὶ διαβατῶν κατὰ τύχην μετ' οὐ πολὺ ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖ πλησίον, καὶ εὑρὼν μάχαιραν μὲ ἀρχυρῆν λαβίδια, τὴν ἔλασθεν ἐπὶ σκοπῷ μᾶλλοντα νὰ ζητήσῃ μετὰ ταῦτα τὸν ἰδιοκτήτην της καὶ νὰ τὴν ἀποδώσῃ, δοτὶ δὲ αὐτὴ ἐκηλίδωσε τὸν χιτώνα του.

Ίδού, κύριοι! ζήσεύρετε τῷρα καὶ διατί, ἔρωτώμενος ἢ τὸν ἐνοχός διαβατῶν, ἀπεκρινόμην Όχι, καὶ τεσσαράκοντα ημέρας ἢ κρέατον ἀστιτον καὶ ἀγρυπνον εἰς τὴν ἔδαφον τοῦ δοκιμῶν τοῦ πόδας, θὰ παρουσιαζομηνεις τὸ δικαστήριον, θὰ εἴθετον δοξα σᾶς εἰπον, καὶ θὰ ὑπέκυπτον μετὰ καρτερούς εἰς τὸ θεσπισμα τῶν νόμων τῆς πατρίδος μου. Άλλ' ἡ ὑπαρξίας μου εἶναι τὸ στήριγμα τῆς υπάρξεως τῆς σωματικής μονὸν διὰ νὰ τὴν σώσω. Απέργουμαι ὑπερόροιο; εἰς τὸ Μεζικόν ἢ δόπου δηλόποτε μακρὸν τοῦ οἴκου καὶ τῶν ἀγρῶν τῶν πατέρων μου, καὶ θελε γράψει ἐκ τοῦ μέρους τῆς έξοριας μου εἰς Ελλάς

Εετώνα, φυλογῶν τὸν ἀληθῆ φονέα τοῦ Στεφανοῦ, δπως καὶ ἡ κοινὴ γνώμη ἀπολύσῃ, καθὼς ἡ φῆμός μου ἀπέλυσε τὸν ἀθῶν Πατέλευ. *

Μετὰ τὴν κατάθεσιν ταύτην, ἡ πρώτη ἐπιθυμία τῶν δύω νέων ἦν νὰ γνωρίσωσιν ἡ τούλαχιστον νὰ ιδῶσι τὴν Μίς Μαριάναν. Εἰς τοῦτο δὲ δὲν εὔρου πολλὴν δοσκολίαν, διότι δταν ἔξιγγησαν εἰς τὸν Κ. Βίλκινς τίνες θσαν, προθύμως τοὺς παρουσίασεν εἰς τὴν θυγατέρα του. Οἱ ἔπαιγοι τοῦ Βίλκινς δὲ ν θσαν τετυφλωμένης φιλοστοργίας υπερβολαί. Ήστε ἵσως ὥραιότερον πλάσμα δὲν ἔγεννήθη πέραν τοῦ οἰκεανοῦ. Επειδὴ τὸ πρός τὸν μηνοτήρα τῆς αἰσθημα ἦν ἐκ μέρους τῆς ἡρεμος φιλία καὶ καθηρά, οὐχὶ δὲ ἔρωτος βραχισθαριώδης, δὲ πατήρ τῆς ποτὲ δὲν τῇ ὁμολόγησε τὴν ἀληθῆ αιτίαν τοῦ θυγάτου του, διὰ τοῦτο δὲν ἀντὸν θλίψις τῆς δὲν ἦτον βιαία τις καὶ σπαραξιάδιος, καταστρέφουσα τὴν ἀρμονίαν τῆς καλλονῆς της, ἀλλὰ γλυκεῖα καὶ καρτερική, ὑγράν τινα συμπάθειαν ἐπιχέουσα εἰς τοὺς ἡδη τοσοῦτον συμπαθεῖς ὄφθαλμούς της. Ἐνόμιζες δτι βλέπεις ρόδον θάλλον εἰς τὸ φῶς τῆς σελήνης. Οἱ δύω ἄγγλοι κατεγορούθησαν ἀπὸ τὰ θέλγητρα ταῦτα, καὶ ἀπὸ τῶν τρόπων καὶ τῶν λόγων τῆς τὴν ἀφέλειαν, τὴν χάριν καὶ τὴν εὐγένειαν.

Μεθ' ικανὸν πλοῦν, καὶ ἀπὸ ποταμοῦ εἰς ποταμὸν μεταβαίνοντες καὶ ἀπὸ διόρυγος εἰς διόρυγα, ἔφθασαν τέλος εἰς τὸ μέρος τοῦ Τεέξ, ὃπου ὥφειλε νὰ χωρισθῇ ὁ Δείξων διὰ νὰ βυθισθῇ εἰς τὰ ἐνδότερα δρη.

Φάθερτῶν, εἶπε πρὸς τὸν φίλον του. Η πρώτη ἀπόπειρα εἰδας δτι ἐπέτυχε. Δὲν μὲ συνοδεύεις καὶ περιατέρω; Σ' ὑπόσχομαι νὰ ιατρεύσω ῥίζηδὸν τὴν κακήν σου ἐκείνην σπληνα, καὶ μετὰ ἔξι μῆνας, δταν μόνον θὰ ἐπανέλθω εἰς τὴν ἄγγλιαν, νὰ δύοιαί της ὅχι ἅρωνον ἰχθὺν τοῦ ὄμιχλώδους Θαμέσιος μας, ἀλλὰ λάλον τοῦ Σηκουάνα πτηνόν.

Άλλ' ο Φάθερτῶν δὲν ἐδέχθη. Εἶχεν ἐπιθυμίαν νὰ ιδῇ καὶ τὴν πρετεύουσαν τοῦ Μοντεζούμα· ἀλλως τε μετὰ τρεῖς μῆνας ἐδιαίτερο νὰ ἴηται εἰς τὸ Λονδίνον.

— Εἰς τὴν ἐπιστροφήν σου, εἶπε χωριζόμενος ἀπὸ τὸν συνοδοπόρον του, μὴ λησμονίσῃς, Δείξων, νὰ ἔλθῃς νὰ λάβης τὸν Αραβά σου. Σοι βεβιώω δτι δὲν μοι τὸν ἔκλεψα.

Καὶ ἔξηκολούθησα τὴν ὁδοιπορίαν πρὸς τὸ Μεξικόν, ὃπου διεισβήνετο καὶ ὁ Βίλκινς.

Μετὰ παρέλευσιν δὲν μηδὲν ὁ Δείξων ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ἄγγλιαν, καὶ ἡ ποώτη του φροντὶς ὑπῆρχε νὴ ἐπισκεφθῇ τὸν φίλον του, διατριβούτα εἰς Φάθερτῶν-Άλλ. Άμα τὸν εἰδεν ὁ Λόρδος, ἐδίσιθη εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Αγαπητέ Έρρίκε, τῷ εἶπεν, τὸ Φάθερτῶν-Άλλ θὰ εἶναι ἡ κατοικία σου ἐν ὅσῳ διαρκεῖ ἡ ἐποχὴ τοῦ κυνηγοῦν. Ἄν εἰς τὸ διαστήμα τῶν γεωλογικῶν ἔσενων σου κατέλαβον ποτὲ καὶ σὲ συμπτώματα τοῦ ἐνδημικοῦ πάθους μας, τῆς σπληνοῦ, θέλω σὲ ιατρεύσει τῷρα ἔγω, καθὼς μὲ ιατρευσας. Όταν ἐπενέλθῃ ἡ Λαίδη Φάθερτῶν ἀπὸ τὴν ἵππασίαν της, θέλει σοὶ ἐπαναλάβῃ τὴν προστήλησιν καὶ ἐν ὅντας την.

Πῶς, Φάθερτῶν, ἐνυμφεύθης εἰς τόσον οὐλέγον κακιόν;

— Ολίγος, σοὶ ἐφάνη, σχάριστε; εἰς ἐμὲ οἱ Ἑλληνες μαχράν σου ἐφάνησαν ἔξι αἰώνες. Άλλ' ἴδος ἐρχεται ἡ Λαίδη Φάθερτῶν.

Τῷ ὄντι κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐφάνη εἰς τὸν ἀγκῶνα τῆς δενδροστοιχίας παλυάριθμος συνοδεία ἱππέων, προεπορεύετο δὲ γυνὴ ἐπιβαίνουσα ἐπὶ ἵππου υπερηφάνου καὶ ὅλου ἀρρένοντος, καὶ δαμάζουσα αὐτὸν μὲ μεγίστην ἐπιδεξιότητα καὶ χάριν συγχρόνως.

Η Λαίδη Φάθερτῶν ἐφθασεν ἐμπρὸς εἰς τοὺς δύο φίλους, καὶ ἐπήδησεν ἀπὸ τὸν ἵππον ἐλαφρὰ ὡς ὑπόπτερος.

— Πῶς! ἡ Μίς Μαριάνα Βίλκινς! ἀνέκραξεν ὁ Δείξων.

— Καὶ οὗτος δ ἀραβικὸς ἵππος σου, ἀπήντησεν ὁ Λόρδος, ἥπτων πρὸς αὐτὸν τοὺς χαλινοὺς, οὓς ἀρπήκεν ἡ σύζυγός του.

Ο ΕΠΙΝΗΙΟΣ ΚΥΩΝ.

Ο ἐπινήιος κύων εἶναι ὁ φίλος, ὁ ἀδελφός του πληρώματος, ὁ ἥρως καὶ ὁ βασιλεὺς τοῦ καταστρώματος, προτιμώτερος πολλάκις καὶ ἀπὸ αὐτὸν τοῦ πλοίου τὸν διεισθυτήν.

Όταν ὁ ναύτης ἀποπλέῃ, ὁ πατήρ του, ἡ μήτη του τὸν εὐλογοῦσι ... καὶ μένουσιν. ἡ σύζυγός του τὸν ἐναγκαλίζεται ... καὶ μένει τὰ τέκνα του κλαίουσι ... καὶ μένουσιν. οἱ φίλοι του τὸν εὔχονται κατευδίον καὶ μένουσιν. ὅλοι τῆς καρδίας οἱ δεσμοί λύονται σύγγρανα μὲ τοὺς πλοίους του τὸ ἀπόγειον. Γίζ λοιπὸν θέλει τὸν συνοδεύσει; ὁ ἐπινήιος κύων. Ερύλαξε τὴν ἐπίγειον τοῦ ναύτου οἰκίαν κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἀναπαύσεως, ἐπανέργεται νὰ φύλαξῃ καὶ τὸν κυματινούλεντον κατὰ τὰς μαχράς του θαλασσοπορίας. Εἰς τὴν ξηράν, ἐκοινάτο παρὰ τὴν θύραν του, εἰς τὴν θάλασσαν, θέλει κοινηθῆ παρὰ τοὺς πόδας του κοιτώντας τοῦ. Εἰν δὲν τὸν παρακάθωτιν εἰς τὴν λέμβον τὴν μεταφέρουσαν ἐν καιρῷ του ἀποπλοῦ τὸ πλήρωμα εἰς τὸ πλοίον, σίτεται εἰς τὴν θάλασσαν, καλυμβᾶ, ακολουθεῖ τὸν κυριόν του ἕως οὐ εἰσαγληθῶσιν αἱ δυνάμεις του, καὶ αποθηκησει πρὸ τῶν διθαλμῶν του ἐντρεῖ τὸν κυριάτων, πασα νὰ ἐπιστρέψῃ ἀνευ εκείνου ζῶν εἰς τὴν γῆν. Ο ἐπινήιος